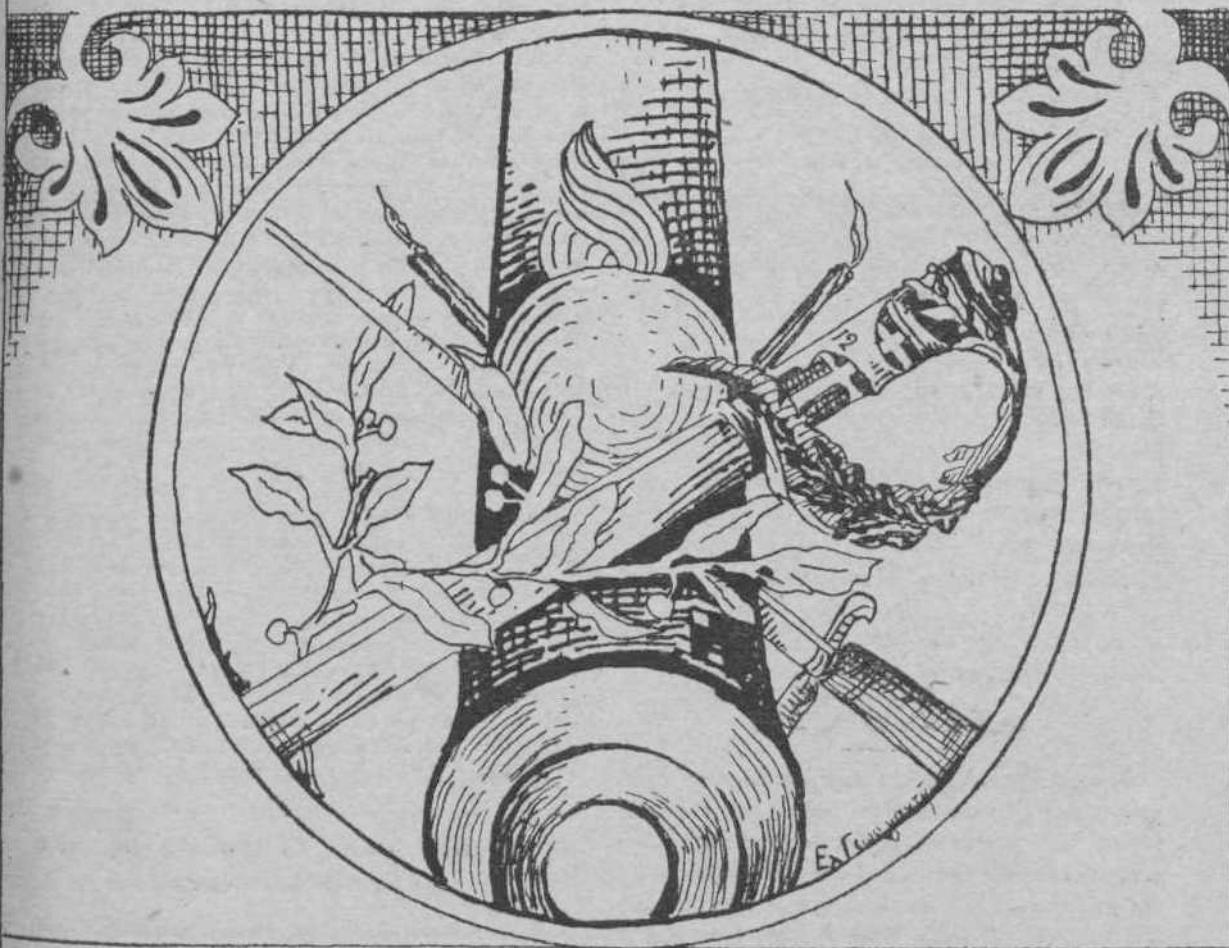

ΓΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἀπανταχοῦ δρ. — φρ. 12

Ἔτος JB.

ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Νοέμβριος 1912.

ΓΡΑΦΕΙΑ

Ὁδὸς Χαριλάου Τρικοῦπη 22α

Τιμὴ τεύχους 1 δραχ.

Τεύχος 141.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ τὰν ἢ ἐπὶ τὰς, ὑπὸ Δ. Κ.
Ἄλλοτε, ὑπὸ Ζ. Παπαντωνίου.
Ἡ ποίησις τῶν Σέρβων.
Σερβικὸν τραγοῦδι (Μετάφρασις Ραχίλ).
Ρουμουνικὴ ποίησις. Ὁ πόθος μου. — Ἡ
λύρα μου. Ποιήσεις Αἰκατερίνης Pitis. Με-
τάφρασις Στ. Μαριζώκη.
Ἡ Νίκη τῶν Δελφῶν. Ἐπιστολαὶ Ἀλ. Κοντο-
λέοντος, F. Courby.
Ὁ καλῶς πληροφορημένος ὑπὸ Δίκ.
Γράμματα καὶ Τέχνη.
Ὁ Καβαλάρης, ποίημα Ι. Πολέμη.
Πρότυπον Παρθεναγωγείου.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Κωνσταντῖνος ὁ Διάδοχος.
Μάχη τῆς Ἐλασσῶνος. Εἰς προσοχὴν!
Πολεμικὸν σάλπισμα. Ἐναρξίς μάχης.
Τὸ ὑποβρύχιον «Δελφίν».
Ἰερολογίται ἐξ Ἀμερικής.
Τὸ Α'. πεζικὸν Σύνταγμα.
Στάθμευσις τάγματος πρὸ τῆς Κοζάνης.
Ἰλασσῶν.
Βέρροια.
Μοναστήριον. Σιδηροδρομικὸς σταθμὸς.
Ἀποβίσεις στρατοῦ.
Easterina Pitis.
Κυβέλη Ἀδριανοῦ (Γελοιογραφία Μ. Γαπα-
ρωργίου).
Χάρτης τῆς Μακεδονίας.
Πολεμικὸν γραμματόσημον.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Μολονότι ἐνεκα τοῦ πολέμου ἐπλήθον ἀνομι-
μαλίας καὶ εἰς τὴν τυπογραφικὴν ἐργασίαν ἐ-
γείρει καὶ εἰς τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῆς ἐκδό-
σεως, ἄλλα δὲ περιοδικὰ ἢ δὲν ἐξεδόθησαν κατὰ
τὸν μῆνα αὐτὸν παντάπασιν ἢ ἐνκλιφόμεθα κολο-
βομένη, ἢ «Παναθηναϊκῆ» ἐνόμισε ὑποχρέωσιν
πρὸς τὸ κοινὸν ἐνδιαφέρον νὰ παρουσιάσῃ εἰδικὸν
πολεμικὸν τεύχος, πλουσίως εἰκονογραφημένον.
Τὰ τεύχη τῶν ἐν Τουρκίᾳ συνδρομητῶν ἐκρα-
τήθησαν ἵνα ἀποσταλῶσι μετὰ τὴν λήξιν τοῦ πο-
λέμου, ἐνεκα βεβαίον κινδύνου ἀπολείας.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΣ

Ἐλασσῶν. — Κοινὸν Θεσσαλικὴ πρὸς Β. τοῦ
Τυρναβοῦ. Κάτοικοι 4,000 κατὰ τὸ πλεῖστον Ἕλλη-
νες. Σημαντικὸν ἐμπόριον. Ἔδρα Μητροπολίτου. Ἀ-
φθοναὶ ὕδατων. Ἡ δὲ ὑποδιοικήσει περιλαμβάνει 28,
000 Ἕλληνας καὶ 3,000 Ὀθωμανοὺς. Ἑλλ. σχολεῖα
51 μὲ μαθητὰς ὑπὲρ τὰς 3,000. Παρ' Ὀμήρω ἐκαλεῖτο
Ὀλοσσῶν καὶ λευκὴ, διὰ τὸ ἀργιλώδες τοῦ εἴδαρος.

Βέρροια. — Κάτοικοι 16,000 ἐξ ὧν 7,000 Ἕλλη-
νες. Οἰκίαι 4,000. Καίται Β. Δ. τῆς Θεσσαλονίκης,
ἀπέχουσα αὐτῆς σιδηροδρομικῶς 2 1/2 ὥρας. Ἔδρα
Καϊμακίμη καὶ Μητροπολίτου. Ἐνε ἐκτισμένη εἰς τὰς
ὕψιστας τοῦ Βερμίου ὄρους. Κατάφυτος μὲ θαυμάσιον
ὄριζοντα. Ἐν αὐτῇ ἐκέρχεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τῷ
56 μ. Χ. τὸ ἐναγγέλιον. Σώζεται τὸ μαρμαρίνον βῆμα
ἔθεν ἐδίδαζε. Ναοὶ καὶ παρεκκλήσια 50. Ἐκ τούτων
διακρίνονται διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ἀξίαν, ὁ τοῦ πο-
λιτοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου, διὰ τὸ ἀρχιτεκτονικὸν σχέ-
διον, ὁ τῆς Μητροπόλεως (Ἀγίων Ἀποστόλων) διὰ τὴν
γλυπτικὴν καὶ ἐπιγραφικὴν τοῦ τέμπλου. Ὑπὸ ἔποψιν
ἀρχαιολογικὴν διακρίνονται οἱ ναοὶ τῆς Περιβλέπτου,
τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ἀγ. Νικολάου καὶ τοῦ Ἀγ. Κηρύ-
κου. Βιομηχανία καὶ ἐμπόριον περιωρισμένα. Ἔχει
Ἀστικὴν σχολὴν μὲ 400 μαθητὰς, ἡμιγυμνάσιον μὲ
80 μαθητὰς, παρθεναγωγεῖον μὲ 220 μαθητριάς καὶ
διὰ νηπιαγωγεῖα μὲ 340 μ. Ἡ κοινότης κέκτηται ψυ-
χαγωγικὸν σωματεῖον τῆς «Μέλισσαν» ἧτις διατηρεῖ
βιβλιοθήκην, ὁ δὲ παρστάσις καὶ κατήρτισαι μουσικὸν
ὄμιλον καὶ ἕτερον γυμναστικόν.

Μοναστήριον. — Ἡ μεγαλειτέρα μετὰ τὴν Θε-
σσαλονικὴν πόλις τῆς Μακεδονίας. Κάτοικοι 65,000 ἐξ
ὧ. 25,000 Ἕλληνας, 25,000 Ὀθωμανοὶ καὶ οἱ λοι-
ποὶ Ἑβραῖοι καὶ Ἀθίγγανοι. Πρωτεύουσα βιλαετίου.
Ἔδρα Μητροπολίτου καὶ Βαλῆ. Ἔχει λαμπρὰς οἰκοδο-
μας, μεγαλοπρεπὴ ἐκπαιδευτικὰ καὶ περικαλλέστα-
τον νοσοκομεῖον. Σχολεῖα Ἑλληνικὰ 17 μετὰ 2,500
μαθητῶν καὶ 57 διδασκάλων. Ἡ πόλις ἔχει κήπους δη-
μοσίους παρὰ τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν. Καθ' ἣν
στιγμὴν τίθεται εἰς τὰ πλοῖα τὸ τεύχος ἀγγέλλεται
ὅτι ἐπίκειται ἢ κατὰ τῆς καὶ τῆς πόλεως τῆς τῆς.

Πρὸς τοὺς κ. κ. Ὑδρολόπτας τῆς πόλεως Ἀθηνῶν.

Προσκαλοῦνται οἱ κ. κ. Ὑδρολόπται ὅπως ἐντὸς 8 ἡμε-
ρῶν ἀπὸ οἰμῶν προσέλθωσιν εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Δήμου
καὶ καταβάλωσι τὸ ἀντίτιμον τοῦ ὕδατος τρέχοντος ἔτους,
καθὼς ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἢ ὑδραυλικῆς ὑπηρεσίας τοῦ
Δήμου θὰ ἐνεβῆ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἀπο-
κοπὴν τοῦ ὕδατος.

(Ἐκ τοῦ ὑδραυλικοῦ τμήματος τοῦ Δήμου Ἀθηναίων).

ἩΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ — ΕΛΛ. ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1912

Κομῆδος τόμος ἐκ 256 σελίδων

Μελέται φιλολογικαί, καλλιτεχνικαί, ιστορι-
καί, ἐπιστημονικαί, διηγήματα, ποιήσεις, εἰκό-
νες ἔργων ζωγραφικῆς.

Τιμᾶται διὰ τοὺς συνδρομητὰς μας δρ. 2.
Διὰ τοὺς μὴ τοιοῦτους δρ. 3. Εἰς τοὺς νέους
ἐγγραφομένους συνδρομητὰς ἀποστέλλεται δωρεάν.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμματῖα.

Τροποποιηθείσης τῆς κλίμακος τῶν τόκων τῶν εἰς
τραπεζικὰ γραμματῖα νέων ἐντόκων καταθέσεων ἐν
ᾧ εἴη ἢ ἐπὶ προθεσμίᾳ, δηλοποιεῖται, ὅτι ἀπὸ 15 Ἀ-
πριλίου 1909 ἢ Ἐθνικῆ Τράπεζᾳ τῆς Ἑλλάδος δέγε-
ται παρὰ τῶ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τοῖς Ὑ-
ποκαταστήμασιν αὐτῆς καταθέσεις εἰς τραπεζογρα-
μμάτια ἀποδοτέας ἐν ᾧ εἴη ἢ ἐν ὀρισμένῃ προθεσμίᾳ
ἐπὶ τόκῳ

1) 1)2 τοῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς ἐν ᾧ εἴη ἀποδο-
τέας καταθέσεις μέχρι ποσοῦ δρ. 10.000 πέραν τοῦ πο-
σοῦ τοῦτοῦ τοῦ τόκου ὀριζομένου εἰς 1 τοῖς ο)ο κατ'
ἔτος. Αἱ καταθέσεις αὗται γίνονται δεκταὶ καὶ εἰς
ἀνοικτὸν λογαριασμὸν, παραδιδόμενον τῷ καταθέτῃ βι-
βλιαρίου λογαριασμοῦ καὶ βιβλιαρίου ἐπιταγῶν.

2 τοῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδο-
τέας μετὰ ἕξ μῆνας τοῦλάχιστον.

2) 1)2 τοῖς κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδο-
τέας μετὰ ἕξ μῆνας τοῦλάχιστον.

3 τοῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδο-
τέας μετὰ δύο ἔτη τοῦλάχιστον.

3) 1)2 τοῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδο-
τέας μετὰ τέσσαρα ἔτη τοῦλάχιστον.

4 τοῖς ο)ο διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ
πέντε ἔτη τοῦλάχιστον, ὡς καὶ ὁ ἄ τὰς πέρα τῶν
πέντε ἐτῶν, ἢ τὰς διαρκείας.

Καταθέσεις εἰς χρυσόν

Δέχεται ἔτι ἐντόκους καταθέσεις εἰς χρυσόν, ἧτοι
εἰς φράγκα καὶ λίρας Ἀγγλίας, ἀποδοτέας ἐν ὀρισμένῃ
προθεσμίᾳ ἢ διαρκείᾳ, ἐπὶ τόκῳ

1) 1)2 τοῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ καταθέσ. 6 μηνῶν τοῦλάχ.

2 » » » » » » 1 ἔτους

2) 1)2 » » » » » » 2 ἐτῶν

3 » » » » » » 4 ἐτῶν

4 » » » » » » 5 ἐτῶν

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται
κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαί ἢ ἀνώνυμοι.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρῶ-
νονται παρὰ τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτή-
σει τοῦ καταθέτου παρὰ τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς
Τραπεζῆς εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἢ κατα-
θέσει.

Madame SOPHIE ZILLER

ACADEMIE DE MUSIQUE

GONCERN TRAINING

Musique classique et moderne. Lecons d'
accompagnement pour les Dames et Messieurs
qui jouent un instrument quelconque. Con-
certs à 2 Pianos.

1 Leçon par semaine 15 fr. le cachet
2 » » » » » » 10 » » »
1 » » tous les 15 jours 25 » » »
(Chez elle de 3—5 h.)

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΣΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ — Ὁδὸς Ἐρμοῦ

Πλούτος γραφικῆς ὕλης. — Ἐντυπα καὶ ἐπι-
σκεπήρια καλλιτεχνικά. — Ἐργοστάσιον φα-
κέλλων τέλειον. — Χάρτης τυπογραφικὸς λευκὸς
καὶ ἐξοφύλλων παντὸς εἴδους καὶ πάσης ποιό-
τητος. Χάρτης ἐφημεριδίων.

Εὐθηνία, ἀκριβεία, ταχύτης.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΕΠ. ΕΡΜΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ — ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 10

Τὸ καλλιτεχνικώτερον φωτογραφεῖον τῶν
Ἀθηνῶν. — Μηχανήματα τέλεια. — Ταχύτης.
Τιμὰ ἀσυναγώνιστα.

Μεγεθύνσεις καλλιτεχνικαί.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ ΤΗΣ Β. ΑΥΛΗΣ

ΜΙΧ. ΑΡΝΙΩΤΟΥ

77 — Ὁδὸς Χαριλάου Τρικοῦπη

Ὁδὸς Πραξιτέλους.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Καλλιτεχνικὴ ἐργασία

Τιμὰ συγκρατατικά

Καλύμματα χρυσόδετα

τῆς «Πινακοθήκης»

ὄλων τῶν ἐτῶν πωλοῦνται εἰς τὸ γρα-
φεῖον μας ἀντὶ δρ. δύο ἕκαστον.

ΗΣΦΑΛ. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ
 20.000.000

Η
ΑΝΑΤΟΛΗ
ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
 ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΕΠΕΞΗΜΕΡΙΑΤΙΚΑ
 ΡΙΣ ΠΑΡΑΡΤΗ
 ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΑΙΤΟΥΝΤΙ

ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΖΩΗΣ

ΕΤΑΙΡ. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ
 2.000.000
 (κατά το 1/4 καταβληθ.)

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
 ΦΩΤΟΤΣΙΓΚΟΓΡΑΦΙΑΣ
 ΚΑΙ ΞΥΛΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΑΡ. ΠΑΪΟΥ
 ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ
 ΑΡ. 55 Α
 ΑΘΗΝΑΙ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΕΝ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΙ ΤΟΥ ΒΟΥΡΩΣ 1917
 ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ.
 ΜΕ ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ
 ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑΧΕΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΕΡΓΑ
Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΗΣ "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,"

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ. Σελ. 208.—Δρ. 3.
ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. Διηγήματα εικονο-
 γραφημένα. Σελ. 64.—Δρ. 2;
ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ. Πεζά ποιήματα μετά χρωματιστών
 εικόνων. Σελ. 174.—Δρ. 3.
ΣΑΤΥΡΑΙ. Διηγήματα. Σελ. 64.—Δρ. 2.
ΦΩΤΟΣΚΙΑΣΕΙΣ. Πεζά ποιήματα μετ' εικόνων
 Σελ. 64.—Δρ. 1.
ΣΕΛΙΔΕΣ. Διηγήματα. Σελ. 128.—Δρ. 2.
ΦΥΛΛΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ. Έντυπώσεις και σχέ-
 ψεις. Σελ. 84.—Δρ. 1.
ΑΝΑΓΛΥΦΑ. Διηγήματα. Σελ. 64.—Δρ. 1.
 Πωλούνται εις τὰ γραφεία μας
 Διὰ τὸν συνδρομητὰς τῆς «Πινακοθήκης» εἰς τὸ
ἡμίον τῆς τιμῆς.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
"ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,"

ΤΟ "ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ," Πίναξ Ν. Γύζη Φω-
 τοτυπία εἰς μέγα σῆμα Δρ. 1. Ἐπί ζωδουῶν χάριτον
 δραχ. 3.
"ΔΥΟ ΠΟΝΟΙ," Δράμα Φρ. Κοππέ, κατὰ μετάφρα-
 σιν Ἀγίδος Θέρου. Ἐπί Ὀλλανδικῶν χάριτον Δρ. 1.
ΤΟ "ΜΑΥΣΩΛΕΙΟΝ," Δράμα Ν. Λάσκαρη καὶ Π.
 Δημητρακοπούλου Δρ. 1.
ΤΟ "ΠΑΣΧΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ," Πίναξ Φοῖβου Ἀρι-
 στίδου. Φωτοτυπία εἰς μέγα σῆμα Δρ. 1.
Η "ΜΙΚΡΑ ΕΠΑΙΤΙΣ," Πίναξ L. Perrault. Φωτο-
 τυπία εἰς μέγα σῆμα Δρ. 1.
Η "ΑΙΩΡΑ," Πίναξ Vigor. Φωτοτυπία εἰς μέγα σῆμα
 Δρ. 1.
Ο "ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΥΜΦΗΣ," Πίναξ
 Rochegrosse. Φωτοτυπία Δρ. 1.
Ο "ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΟΣ," Τρίχρωμος
 φωτοτυπία εἰς μέγα σῆμα. Πίναξ Βέννελ Δρ. 1.
ΤΟ "ΟΝΕΙΡΟΝ," G. Barchellini Φωτοτυπία Δρ. 1.
Ο "ΖΕΥΣΙΣ ΕΚΛΕΓΩΝ ΠΡΟΤΥΠΟΝ," Πίναξ
 Vincent. Φωτοτυπία Δρ. 1.
**Ο "ΕΝΤΑΦΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ Δ'ΟΡ-
 ΓΑΖ,"** Πίναξ Α. Θεοδοκοπούλου. Φωτοτυπία Δρ. 1.
"ΔΟΜΗΝΙΚΟΣ ΘΕΟΤΟΚΟΠΟΥΛΟΣ," Καλλιτε-
 γνική καὶ ιστορική μελέτη ὑπὸ I. Καραβία, Δρ. 1.
"ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ," Πίναξ J. Knorr. Δρ. 1.
 Διὰ τὸν συνδρομητὰς τῆς «Πινακοθήκης» εἰς τὸ
ΗΜΙΣΥ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ

ΤΟΜΟΙ "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,"

Ἄπο τοῦ Α' μέχρι τοῦ ΙΒ' ἔτους
 εἰσίσκονται εἰς τὸ γραφεῖον μας τιμώμενοι οἱ
 χρονοῦδοτοι ἕκαστος Δρ. 15, οἱ ἀπλόδοτοι Δρ. 12.
 Διὰ τὸν ἀγοράζοντα πλήρη σειρὰν γίνε-
 ται ἔκπτωσης 25 τοῖς 0/0.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

Διευθύντρια: **Εὐγενία Τωγράφου**
 Γραφεῖα: Ὁδὸς Μενάνδρου 83, Ἀθήναι
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 12.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Ἐλασσών

Τσαρίτσαϊνα

Λισκάτα

Σέρβια

Κοζάνη

Καϊλάριον

Γρεβενά

Αἰκατερίνη

Βέρροια

Νιάουστα

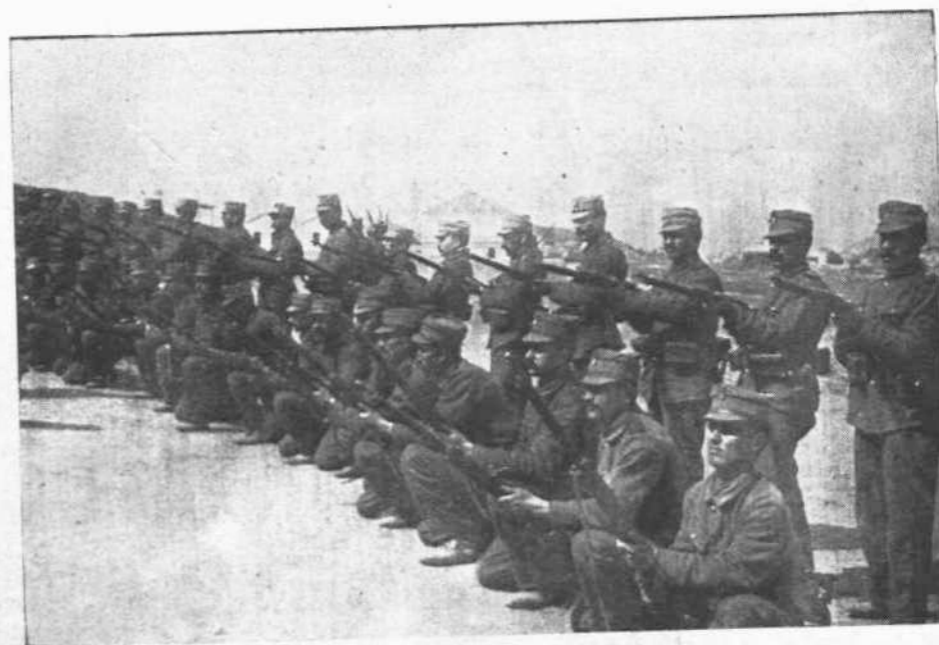
Σιάτιστα

Γραννισά

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ

Ὁ θριαμβευτὴς Ἀσχηρὸς τοῦ Στρατοῦ ἐν Μακεδονίᾳ.

Μάχη Ἐλασσώνος.

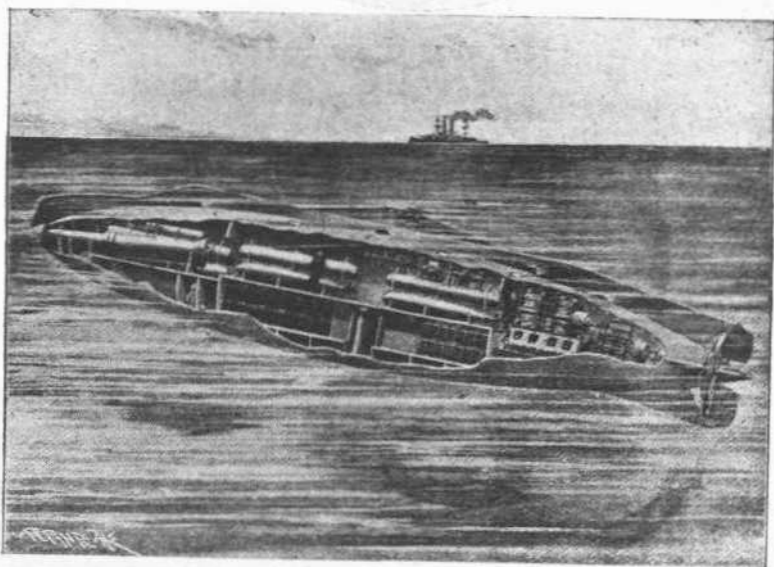
«Εἰς προσοχὴν!»

Ἐπὶ τὸν πόλεμον.

Πολεμικὸν σάλπιγμα.

Ἐναοξίς μάχης.

Τὸ νέον ὑποβρύχιον «Δελφίν».

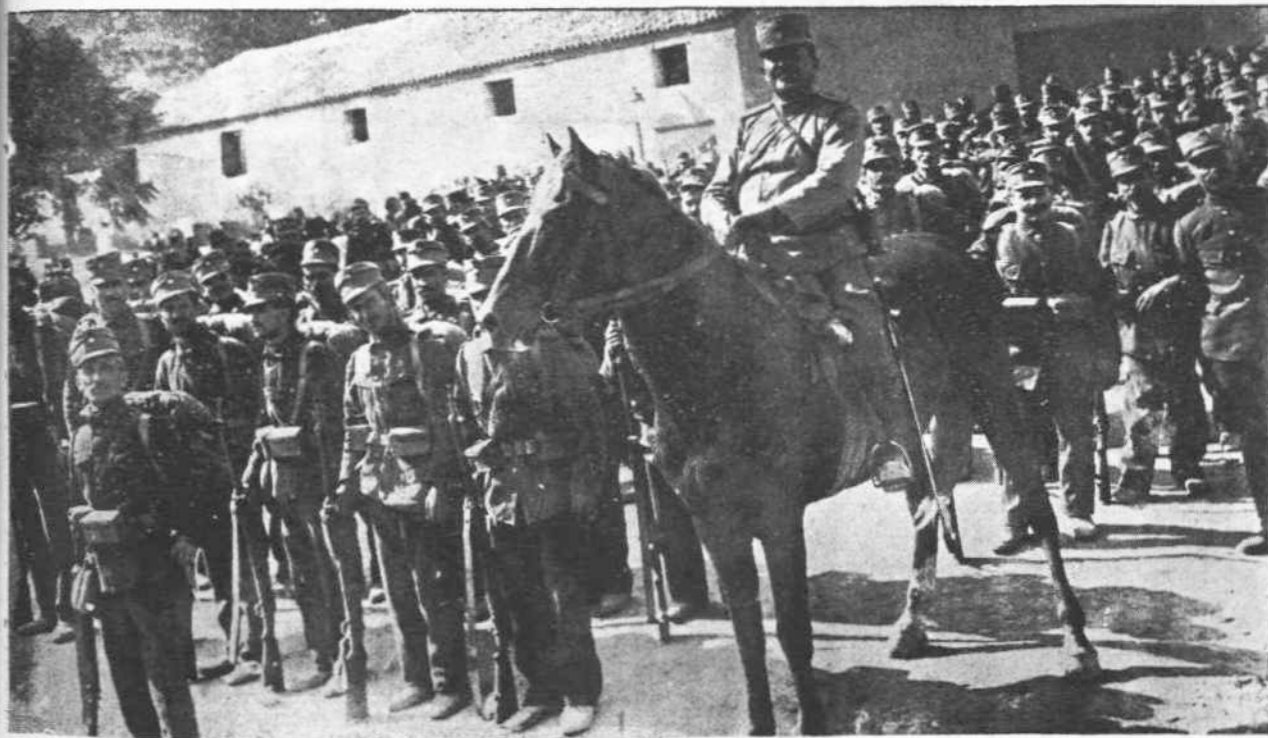

Ἕλληνες ἱερολογίται ἐξ Ἀμερικής.

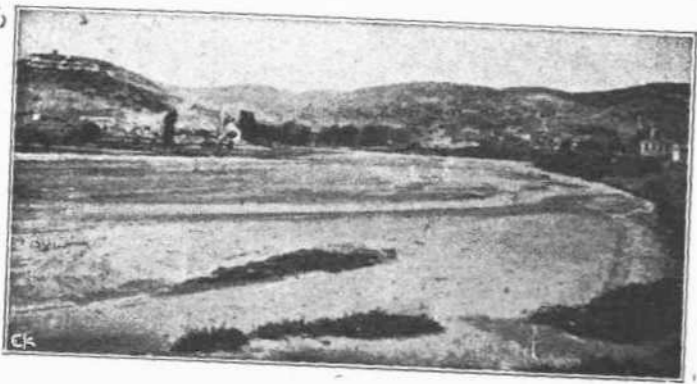

Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ἐν Μακεδονίᾳ.

Τὸ Α΄ πεζικὸν Σύνταγμα λαμβάνον διαταγὴν νὰ προελάσῃ.

Πρὸ τῆς Κοζάνης. Στάθμευσις Τάγματος.

Ἐλασσών.

Αἱ ἀνεγενδρωθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Ἑλλην. στρατοῦ πόλεις.

Βέροια

Ποῦ διενδύεται ὁ στρατός μας.

Μοναστήριον. (Ὁ σιδηροδρομικὸς σταθμὸς.)

ΥΣΣΩΜΟΣ ἐξηγέρθη ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ καὶ πάνοπλον ὠρθάθη τὸ Κράτος ἵνα διὰ τῆς λόγχης καὶ τοῦ τηλεβόλου ἐπιβάλῃ τὰ δίκαια αὐτοῦ.

Αἰώνων καταδυναστεύσεις ἐταπείνωσαν τοὺς ὁμαιμόνας ἀδελφοὺς, φέροντας ἔτι ἐπονειδιστὸν κλοιὸν δουλείας. Ἡ ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι ἀπεδύθη εἰς ἅγιον ὄσφ καὶ δεινὸν ἀγῶνα, ὅπως σκορπίσῃ εἰς τοὺς ὑποδούλους τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως. Τιμὴ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ ὄπλα, τὰ ὅποια πάντοτε ἐπῆρξαν οἱ στυλοβάται τοῦ Πολιτισμοῦ. Ἡ Ἑλληνικὴ σημαία νικηφόρος ἤδη κυρατίζει ἐπὶ τοῦ Μακεδονικοῦ καὶ Ἡπειρωτικοῦ ἐδάφους καὶ οἱ πληθυσμοὶ οἱ βαρυστένακτοι εἰς τὸ ζεῖδωρον ἀναπνέουν ἀνέμισμά της. Σύμπαν τὸ Ἑλληνικόν, μιῆ καρδίᾳ, τὸ παλαιὸν ἀνακράζει ὄσφ καὶ δοξασμένον ἔμβλημα « Ἐλευθερία ἢ θάνατος! »

Ἀπαραμίλλων πολεμικῶν παραδόσεων θεματοφύλαξ ἡ νεωτέρα Ἑλλάς, ἡ τοῦ κόσμου ἐπὶ μακρὸν κυριαρχήσασα, δι' ὑπερανθρώπου ἀνασθηθεῖσα Ἀγῶνος, εἰσηλθεν ἤδη εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Ἀναπλάσεως. Ἀκμαῖος καὶ υπερήφανος στρατός, στόλος ἀπροσμάχητος καὶ ἐπιβάλλων, φέρουν εἰς τὰ ὑπόδουλα Ἑλληνικὰ ἐδάφη καὶ ὕδατα τὸν ἀσπασμὸν τῆς ἀδελφότητος, τῆς ἀνεξαρτησίας. Δονεῖται εἰς τὰ μυχαιάτα ἡ Ἑλληνικὴ καρδιά καὶ ὁ ἀγὼν, ὅστις εὐόωτος ἤρξατο, ἀποβαίνει ἀγὼν Νίκης καὶ Θριάμβου.

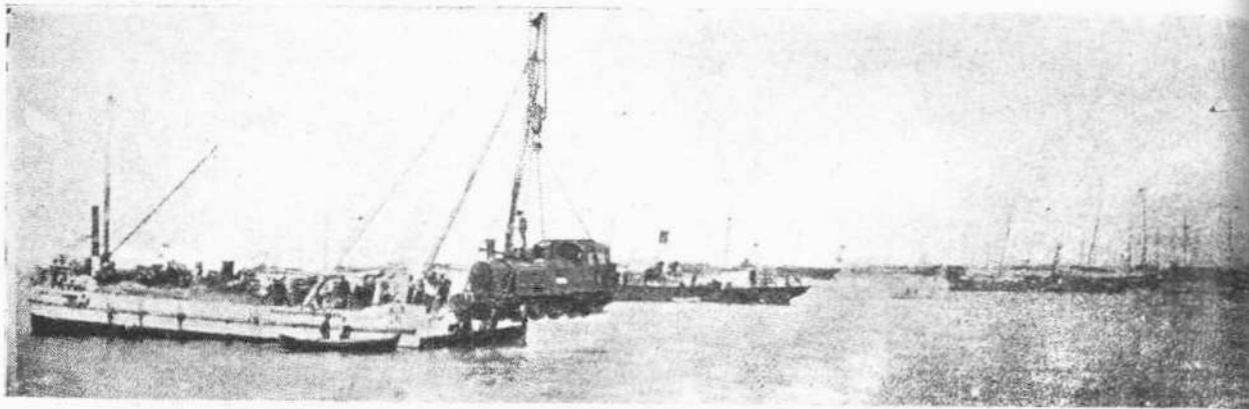
Αἱ κλαγγαὶ τῶν ὄπλων καὶ τῶν πυροβόλων αἱ ὀμβροντίαι—ἀπιχίσεις θριάμβων τοῦ προγονικοῦ κλέους—ἐνοῦνται εἰς παιᾶνα, εἰς κραυγὴν πολεμοχαρῆ, εἰς διθύραμβον. Τὸ Ἑλληνικὸν αἷμα, τὸ εὐγενέστατον, ἀρδεύει καὶ πάλιν, ἄφθονον, διὰ μυριοστὴν φοράν, τὰς μιανθείσας ὑπὸ τοῦ βαρβάρου κατακτητοῦ ἐκτάσεις καὶ πανταχόθεν ἀναδίδεται τὸ σπάργος μιᾶς Ἀναγεννήσεως.

Οἱ Σπαρτιάται ἔλεγον πρὸς τοὺς εἰς πόλεμον ἀπερχομένους: Ἡ τὰν ἡ ἐπί τὰς! Ἡ αὐτὴ κραυγὴ, μετὰ δύο χιλιετηρίδας, συγκλονεῖ τὴν υπερήφανον, τὴν ἀδάμαστον Ἑλληνικὴν φυλὴν. Καὶ ἡ ἰαχὴ αὐτῆ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον γιγαντούμενη ἀποτελεῖ ὅλον ἐν ἡδὴ τὸ μέγα Τρόπαιον, τὸ ὅποιον ἡ μικρὰ τὴν ἔκτασιν, ἀλλὰ μεγάλη τὸ φρόνημα ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι θά ὑψώσῃ, συνεχίζουσα τὴν ἐνδοξὸν ὄσφ καὶ μαρτυρικὴν ἱστορίαν τοῦ παρελθόντος.

Νέα ροδιζει Αὐγὴ ἐθνικῶν ἐλπίδων. Πυρσοὶ φωτὸς ἐκλάμπρου σελαγίζου εἰς τὰς πυκνὰ τῆς δουλείας σκότη. Τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα δεσπόζει τοῦ Ἀσιατικοῦ σурφετοῦ. Ἡ φωνὴ τοῦ Δικαίου κατισχύει τῆς κτηνάδου βίας. Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος ὁ ὕστατος ὑπῆρξεν Αὐτοκράτωρ. Κωνσταντῖνος ὁ Διάδοχος νῦν — Πορθητὴς τῶν Σιδηρῶν πυλῶν—ὀδεύει πρὸς τὸ Βυζάντιον.

Ἡ Ἑλλάς, θεόθεν προωρισμένη νὰ κυριαρχῇ εἰς τὸν κόσμον τῆς Ἰδέας καὶ νὰ ἐκπολιτίζη, νῦν ἐπιχειρεῖ μετὰ τῶν συμμάχων Χριστιανικῶν Κρατῶν Σταυροφορίαν ὑπὲρ τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἐλευθερίας.

Ἡ Ἀπολύτρωσις θὰ ἐπέλθῃ. Δόξα εἰς τοὺς ἀτρομήτους τῆς Πατρίδος ὑπερασπιστάς!

Λωοβάσεις στρατού.

* ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ *

ΑΛΛΟΤΕ

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ είνε σήμερον εφοδιασμένος με ένα ευεργετικόν επίδεσμον, ο οποίος μόνος του οδηγεί την επίδεσιν, εις τρόπον ώστε ο ίδιος πληρωθείς ή ο σύντροφός του να χρησιμεύση ως νοσοκόμος, το ελαφρόν τραύμα να δεθῆ και ο τραυματίας να εξακολουθῆ χρησιμεύων. Τόσην ευφύιαν ανέπτυξεν ή ιατρική του πολέμου.

Τί άβυσσος μάς χωρίζει από τους περασμένους χρόνους! Ο θαυμασμός δια τας έκστρατείας του Ναπολέοντος αυξάνεται όταν συλλογισθῆ κανείς ότι την εποχήν εκείνην ή χειρουργική μόνον να κόβη εγνώριζεν. Η άναισθητική και ή αντισηψία ήσαν άγνωστοι. Πρώτην φοράν εις τόν Κριμαϊκόν πόλεμον εφήρμοσαν άναισθητικήν. Η Ναπολεόντιος εποποιία διεξήχθη με μίαν πρωτογενή και άγρίαν χειρουργικήν, ή οποία εκλάδενε πόδια και βραχίονας επί του πεδίου του πολέμου, υπό τὸ πῦρ. Κανείς πόνος δέν απεκοιμήσθη. Όλους οί τραυματίαι τούς ήσθάνθησαν. Και όμως οί άνθρωποι εκείνοι εβάδισαν μέχρι τῆς Μόσχας, αί σκηναί δὲ τῆς προόδου και τῆς ύποχωρήσεως τῆς μεγάλης στρατιάς, ασύλληπτοι σήμερον από τὸν ανθρώπινον νουν, αποδεικνύουν ότι ή Ναπολεόντιος γενεά εγραψε την φοβεράν της πολεμικῆν ιστορίαν διότι δέν επρόφθασε ή πρόοδος, ή φιλανθρωπία, ή επιστήμη να την κάμουν ευαίσθητον. Όχι μόνον ή άφιξις εις την Μόσχαν μαρτυρεῖ ότι επρόκειτο περί θηριων, αλλά τὸ βεβαιώνουν και τὰ χειρουργικά χρονικά τῶν πολέμων εκείνων. Στωϊκωτέρους τραυματίας δέν θά ιδῆ πλέον ο κόσμος.

Εἰς την Βερεζιαναν ο στρατηγὸς Άλμπερ εκτυπήθη από σφαίραν εις την κεφαλὴν. Έπεσε. Του επέδεσαν τὸ τραύμα επί τόπου και άμέσως

επανέλαβε την διοίκησιν τῆς ταξιαρχίας του. Του στρατηγὸυ Άρηνκ ή σφαίρα του εκοψε την καρωτίδα· ένας πυροβολητής εβύθισε τὸ δάκτυλό του εις την πληγὴν δια να σταματήσῃ την αἱμορραγίαν. Και άγνωστον πὼς, εσταμάτησε. Τὸν επέδεσαν και εσώθη. Ο Βουνοπάτης δύο φορές πὸυ επληρώθη, δέν εδέχθη παρά μόνον νοσηλείαν στιγμιαίαν επί τόπου και εξηκολούθησε την πορείαν του. Ο στρατηγὸς Ντωμενίλ, ενῶ του εκοβαν τὸ πόδι, εκάπνιζε την πίπα του και όταν εμεινε με τὸ ένα, ειπεν: «Έκάματε λαμπρά, με στενοχωροῦσε». Ο στρατηγὸς Δεπικ ενίκησε παράλυτος από τούς ρευματισμούς. Ο στρατηγὸς Ρεμποσομέν μαχόμενος εις τὰ 1813 εἶδεν εμπρὸς του ένα τραυματίαν άγωνιῶντα. Ήτον ο υἱός του αξιωματικός, έχων δεκαοκτὼ πληγὰς. Τὸν φορτώνεται στὸν ὤμὸ του και τὸν πηγαινει στὸν χειρουργον. Ο χειρουργὸς του κόβει τὸ ένα πόδι και τὸ ένα χέρι. Αλλά δέν εἶχεν επίδεσμον! Σχίζει τὸ ἴδιο πουνκάμισό του, την γραβάτα του, βγάζει μερικά κουρέλια από ρούχα φονευμένων στρατιωτῶν και τὸν ἐπιδένει.

Ο στρατηγὸς φορτώνεται πάλιν τὸν γιού του και τὸν μεταφέρει σὲ μιὰ καλύβα. Δύο ετη κατόπιν ο μονόπους και μονόχειρ νέος αξιωματικός παρουσιάσθη εις τὸν χειρουργόν του, όχι μόνον γερός, αλλά παίζων και φλάουτο. Ο στρατηγὸς Σιγῦ εκτυπήθη στὸ γόνατο από ὄβιδα. Ο ιατρὸς τὸν εβале κάτω και του το εκοψε. Ήσαν οί δύο μολοι των. Αλλ' εμφανισθέντος του εχθροῦ, ο ιατρὸς εφορτώθη στὸν ὤμὸ του τὸν ασθενῆ και τὸν εσωσε μετά μακρὰν πορείαν. Ο στρατηγὸς εγεινε καλά.

Του Ναπολέοντος επίσης στρατηγὸς ήτο εκείνος του οποίου μία ὄβρις επῆρε τὸ πόδι εις λυσσώδη μάχην, όταν δὲ οί εχθροὶ του εφώναξαν να παραδοθῆ, διότι εξηκολούθει μαχόμενος, απήντησεν: «Εὐχαρίστως, αν μου δώσετε τὸ πόδι πίσω».

Z. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

* Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΕΜΠΟΛΕΜΩΝ *

Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ ΣΕΡΒΩΝ

των γοήτρων, τῆς οικονομικῆς των αναπτύξεως και τῆς προποικτικῆς ὑπεροχῆς του Τσάρου των.

Οί Έλληνες εχουν υπὲρ αὐτῶν την άνεσπερον και παγκόσμιον αἴγλην τῆς δόξης, ότι εδίδαξαν τὸν κόσμον δια τῶν προγόνων των.

Οί Μαυροβούνιοι, οτινες είνε Σέρβοι, φημιζονται ὡς ἀδάμαστοι, άνδρεςοι. Είνε δίκαιον να εκτιμηθῶσι και οί Σέρβοι, ὅσον οί ἀδελφοὶ των, ενεκα τῆς μακροαἰωνος αὐτῶν πάλης κατά του Τουρκοζουζουγῦ. Η φιλολογία των ὁμως τούς καθιστὰ εραμιλλους τῶν συγχρόνων Έλλήνων και ανωτέρους τῶν Βουλγάρων, οτινες εθνικὴν φιλολογίαν εχουσι μόνον από τὸ 19' αἰῶνος.

Εν Εὐρώπῃ ή Σερβικὴ φιλολογία κατέστη γνωστὴ από τὸ 1814, όταν ο Κάρολος Νιδιέ εφερον εκ Δαλματίας, καθ' ήν εποχήν ο Ναπολεὼν προσήρτα εις τὸ Ἰταλικόν του βατίλειον την Ἀδριατικὴν του Αἰμου άκτιν, τὰ μυθιστορήματα «Ιωάννης Σπογκάρ», «Σμάρρα», ή «Κόρη του Μαρτάν», και εδημοσίευσε δύο άρθρα εις την «Εφημερίδα τῆς Αδτοκρατορίας», περί τῆς φιλολοίας τῆς χώρας εκείνης ήν αντι Σερβοκρατικὴν, ονομάζει Ἰλλυρικὴν και Σλαωνικὴν.

Τὰ τρία μυθιστορήματα του Νοδιέ είνε ελάχιστον μέρος τῶν μυριάδων ποιημάτων και πολλῶν εργων τῆς Σερβοκρατικῆς παραγωγῆς. «Η Γκούζα» του Προσπερ Μερμιέ, ήτοι συλλογὴ ποιημάτων αἴτινα ήκουσεν από τὸν «Γκονζλάρ» (=ραψωδόν) Ύάκινθον Μαγκλιάνοβιτς ήτο καθαρὸς εργον τῆς εμπνεύσεώς του. Έκαμεν εν τούτοις τόσην εντύπωσιν, ὥστε μετεφράσθη εις ὅλας τὰς γλώσσας. Ο Ποῦσκιν νομιζων ότι πρόκειται περί Γαλλικῆς μεταφράσεως αὐθεντικῶν Σερβοκρατικῶν κειμένων, μετέφρασε πολλά ποιήματα τῆς συλλογῆς εις την ρωσικὴν. Και ὁμως από τὸ 1814 ήπήρξεν εις την Κριμαϊαν ή έκδοσις του «Ναροτσέ σπριζ Πισσεκ» δημοδῶν Σερβικῶν ἀσμάτων του Βουζ Στεφάνοβιτς Καρατζότς του επικληθέντος Πατρός τῆς Σερβικῆς φιλολογίας. Οἷτος γεννηθείς τῷ 1787 εντός σερβιζοῦ μοναστηριου, γραμματεὺς του Καραγεόργη, προγόνου του νῦν Βασιλέως, επολέμηθεν εις τὸ πλευρόν του ήρωος εκείνου τῆς Σερβικῆς ανεξαρτησίας κατά τῶν Τούρκων. Απομεινάς χολός μετά την επανάστασιν, εξηκολούθησεν ὑψηρῶν την εθνικὴν ὑπόθεσιν, αποκαλύψας πρῶτος τούς ποιητικὸς θησαυροὺς τῶν αναβλα-

στήσαντας εις την δημοδὴ γλώσσαν «Τῆς μάμης Σμουλιάνας και τῶν χοιροβοσκῶν».

Μέχρι τῆς εποχῆς του, οὐδέν εἶχε τυποθῆ εις την σερβοκρατικὴν γλώσσαν. Ὑποζείμενοι οί Σέρβοι εις τὸ εκκλησιαστικόν κύρος του Έλληνος Πατριάρχου τῆς Κων/πόλεως, από τῆς πτώσεως τῆς Μ. Σερβίας κατά την μάχην του Κοσσυφοπεδίου τῷ 1389 μετεχειρίζοντο την Έλληνικὴν εις ὅλας τὰς πράξεις των, θρησκευτικὰς τε και αἰτικὰς. Τὰ ποιήματα, τὰ ἄσματα, αἱ παραδόσεις των ήταν συνθέσεις διατηρούμεναι από μνήμης, αποστηθιζόμεναι και μεταδιδόμεναι από γενεὰς εις γενεάν, ὡπως συνέβαινε και με τὰ Όμηρικὰ ἐπη.

Αἱ δημοσιεύσεις τῶν «Δημοδῶν σερβικῶν ἀσμάτων» εγένοντο εις την Γερμανίαν. Ἀμέσως προσεἴκυσαν την προσοχήν του Γρίμ, του Ούιμβόλδ, του Χέρτερ και του Γκαίτε, ὅστις αφιέρωσεν εις αὐτὰ πολλά άρθρα εις την Ἐπιθεωρήσιν του «Τέχνη και Ἀρχαιότης». Μετέφρασε μάλιστα πολλά ποιήματα και ιδιαίτατα τὸ «Θρηνώδες ἄσμα τῆς εὐγενούς συζύγου του Ἀσσάν Ἀγῖ», εξεμαθε δ' επί τέλους την Σερβικὴν δια να απολαύσῃ καλλίτερον την Σερβικὴν ποίησιν εν τῷ πρωτοτύπῳ. Τὰ ποιήματα ταῦτα εγεννήθησαν από του ρεμβασμοῦ και τῆς διαρκῆς βαθείας συγανήσεως τῶν δημιουργῶν των.

Ἀνεδόθησαν από τῆς ψυχῆς τῶν ανωνύμων των ψαλτῶν—λέγει ή κυρία Βὸν Ζακόμπ ήτις ήτο σύγχρονος του Γκαίτε—τὰ μετέφρασαν «εντὸς τῶν δωματίων ὅπου αἱ γυναίκες πλέκουν περί την ἐπίαν, εις τὰ ὄρη, ὅπου οί βοσκοὶ ὡδηγοῦν τὰ ποιμνία των, εις την μαζράν πλατείαν του χωρίου, ὅπου οί εφηβοὶ συνέρχονται δια να χορεύσουν τὸν «Κολό», εις τούς ἀγρούς, ὅπου γίνεται ή συγκομιδὴ, εις τὰ δάση δι' ὃν διέρχεται μονήρης ὁ ὀδοιπόρος».

Τὰ θέματά των είνε συνήθως ή οικειοτάτη διάχρησις αἰσθημάτων ή σκηνη εθίμων ή αφήγησις πολεμικῶν ἄθλων ήρώων πεσόντων υπὲρ πατρίδος.

ΣΕΡΒΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Κατακλινομὸς από βραδὺς και παγωνιά ὄλη νύχτα και βῆγκα και φοβόλησα για ναῦρω τὸν καλόν μου, και στὸ λιβάδι ψάχνοντας βῆγκα τὸν ντουλαμά τὸν κι' απόνω από τὸ ντουλαμα μεταξὸτὸ μαντήλι κι' απόνω απ' τὸ μαντήλι τὸν ὀλόγγρο ταμποῦρολο κι' απόνω απ' τὸ ταμποῦρολο πρόσωπο μῆλο βῆγκα. Ἄν πάρω τὸν τὸν ντουλαμά, φοβόμαι μὴν κωνόση, κι' αν πάρω τὸ μαντήλι τὸν, εἶγὸ τὸν τὸ γχο δώοκι χάρισμα τῆς αγάπης μου σὰν να τὴν παίρω πίσω κι' αν πάρω τὸ ταμποῦρολό τὸν τοῦ τῶδωκ' ὁ ἀδελφός μου και χάνοντας τὸ χάρισμα μὴν πάη και τὸν ξεχάση. Θὲ να δαγκώσω ἀπόβαθα τὸ πρόσωπο τὸ μῆλο να νιώση τὴ δαγκωματιά στὰ φύλλα τῆς καρδιάς τὸν να θυμηθῆ, να στοχασθῆ πὼς ἦρθα να τὸν εἶρω.

(Παράφρασις Ραχὴλ.)

ΡΟΤΜΟΤΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ θεοποιία *Ecaterina Pitis*, ἥς τὴν εἰκόνα καὶ δύο ποιήματα δημοσιεύομεν ἐν τῇ σελίδι ταύτῃ εἶναι μίᾳ δόξῃ τῆς Ρουμανικῆς ποιήσεως. Συμπαθὴς, λεπτή, ἡγάπητος καὶ ἠσθάνθη μόνον τὸν ἱερόν τῶν ἀγγέλων ἔρωτα, ἐκείνον ὅστις προσγγίζει τὴν θεότητα.

Εἰς τὸν θαρραλοτέρῃ ποιητὴν μας κ. Στέφανον Μαρτζώκην ἐφείλομεν τὴν μετάφρασιν τῶν δύο ποιημάτων τῆς, τῇ συμπράξει καὶ τοῦ δραματικοῦ συγγραφέως κ. Ἀχιλλέως Καραβία, ὁ ὅποιος καὶ ἐγνώρισεν αὐτοπροσώπως ἐν Ρουμανίᾳ τὴν συμπαιδοτάτην ποιήτριαν.

ECATERINA PITIS
Ο ΠΟΘΟΣ ΜΟΥ

Ἐννευρέθηκα δύο μάτια
Ποῦ, σὰ μέσα σὲ καθρέφτη,
Νὰ θεωρῆς τὰ οὐράνια πλάτια,
Νὰ θεωρῆς τὴν κάθε αἰγὴν
Ἄλλὰ σ' ὅσα ἐγὼ γι' αὐ εἶδα,
Δὲν ἐξάνοιξα μι' ἀχτίδα
Τ' οὐρανοῦ μου ἐκεῖ νὰ πέφτῃ.
Μόνον εἶδα ἐκεῖ τὴ γῆ.

Πιθμοῦσα ἓνα σπιτάκι
Μὲ παράθυρ' ἀνθισμένα
Ποῦ τοὺς πόνους, τὸ φαρμάκι
Νὰ μὴ ἀισθάνθῃ μιὰ στιγμή.
Ποῦ ἡ ψυχρὴ καὶ μαύρη μοῖρα
Νὰ μὴ τοῦ ἔξωρουσῃ τὴ θύρα,
Μὰ ἓνα τέτοιο σπιτί, ὠμίνα,
Δὲν ἐχτίστηκε στὴ γῆ.

Η ΛΥΡΑ ΜΟΥ

Μοῦ ζητεῖς ἓνα τραγοῦδι,
Ἄλλ' ἡ λύρα ξεχαμημένη
Ἄπ' τὴν ἀνοιξί θλιμμένα
Σὲ μιὰν ἀκρὴ πάντα μένει

Τὴ χορδὴ τῆς ἔχω βγάλει
Ὅπου φθάνει στὴν καρδιά.
Τραγοῦδώντας τὴν ἀγάπῃ
Μῶχει σπάσει μιὰ βραδιά.

Μετάφρασις ΣΤ. ΜΑΡΤΖΩΚΗ

* ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ *

Η «ΝΙΚΗ» ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ

ΕΡΕΠΕΡΓΟΣ ἀποδεικνύει ἢ κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς πολεμικῆς δρασεως τοῦ Ἑλλ. στρατοῦ, νικηφόρως προσελκύνοντες, εὐρεσις σπουδαιοτάτων ἀρχαιολογικῶν εὐρημάτων, σχετικῶν πρὸς μάχας.

Εὐρέθησαν Νίκη ἐν Δελφοῖς, Θεὸς ὀπλισμένος ἐν Θέρμῳ, περὶ τὰ Ὀλυμπιακῶν ἀγαλματίων συμβολιζόντων πόλεμον, χαλκὴ κεφαλὴ ἀθλητοῦ ἐν Δῆλῳ.

Ἐξαιρετικῶς πολὺς λόγος ἐγένετο περὶ τοῦ πρώτου εὐρήματος, τῆς «Νίκης» τῶν Δελφῶν, ἥς τὴν ἀνεύρεσιν ἀνήγγειλε πρῶτος πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παι-

δείας ὁ ἐν Δελφοῖς ἐφορευόμενος τῶν ἀνακταρῶν κ. Κοντολέων, ἀνεκάλυψε δὲ τηλεγραφικῶς ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας κ. Μιστριώτης πρὸς τὸν Διάδοχον εἰς Σέρβια, χαρακτηρίζων τὴν εὐρεσιν ὡς ἀρχαῖον εἰκόνον νίκης τῶν Ἑλληνικῶν ὀπλων.

Ἀπεντέθημεν πρὸς τὸν ἐν Δελφοῖς ἐφορον τῶν Ἀρχαιοτήτων καὶ ἡμέτερον φίλον κ. Κοντολέοντα, ὅπως παράσχῃ ἡμῖν λεπτομερῆ περιγραφὴν καὶ φωτογραφίαν τοῦ εὐρήματος, ἐλθόμενος δὲ παρ' αὐτοῦ τὴν κατωτέρω δημοσιευομένην ἐπιστολήν. Ἀπεπένθημεν κατόπιν πρὸς τὸν ἄρτι ἐν Δελφοῖς ἐπανελθόντα ἐταῖρον τῆς Γαλλικῆς ἀρχ. σχολῆς καθηγητὴν κ. Fernand Courby, ὅστις καὶ ἐρωτησάμενος τὸ εὐρεθὲν ἀγαλμα, ἀλλὰ ἐδοκιμάσαμεν ἀληθῆ ἐκπληξίν, καθάροντες παρ' αὐτοῦ ὅτι τὸ ἀγαλμα δὲν εἶνε τῆς Νίκης.

Ἐκ καθήκοντος πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἐνομισάμεν ἀπαραιτήτως νὰ δημοσιεύσωμεν ἀμφοτέρως τὰς πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς «Παναθηναϊκῆς» ἐπιστολάς τῶν δύο ἀρχαιολόγων, ἀναμένοντες τὴν τελικὴν παρὰ τῆς ἐπι-

στήτης διακρίσειν ἐπὶ ζητήματος, χρονολογημένου ἐκτερέσθαι μετὰ τινος ἐπιρροῆς.

Ἐλλόγιμε Κύριε,

Ἡ ἐν Ἀθήναις Γαλλικῆ ἀρχαιολογικῇ Σχολῇ ἐποίησε πρὸ ἐτῶν τὰς ἐν Δελφοῖς ἀνακαυρίας, ἐν αἷς εὐρέθησαν αἱ πολυτίμοι καὶ μοναδικαὶ ἀνά τὸν κόσμον ἀρχαιοτήτες· πρὸ διετίας ἡ αὐτὴ Σχολὴ ἔλαβε τὴν ἀδειαν παρὰ τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως νὰ ἐνεργήσῃ καὶ ἐκ δευτέρου ἐρευνας εἰς τὸν χώρον τῶν ἀνακταρῶν. Ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Joseph Replat ἀρχιτέκτονος τῆς αὐτῆς Σχολῆς, ἐγένοντο ἄρτι ἀνακαυρία ἐν τῇ θέσει τῇ λεγομένῃ κοινῶς ὑπὸ τῶν χωρικῶν «Μαρμαριά»¹⁾ μεταξὺ τοῦ Ναοῦ τῆς Προναίας Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Δωρικοῦ Ναοῦ. Ἐν τῷ μέρει τούτῳ εὐρέθη εἰς τινα χανδακὰ, ὧν εἶχον ἀνακαυρία, Ἀζωτήριον Νίκης, ὄψους 80 ἐκατοστῶν τοῦ μέτρου, ἐκ λευκοῦ μαρμαρίου, τὴν ἔην Ὀκτωβρίου, ἤτοι τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐκηρύχθη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος ὁ πόλεμος κατὰ τῆς Τουρκίας. Σώζεται ἀπὸ τὸν λαὸν μέχρι τοῦ μέσου τῶν κνημῶν ἐλλείποντι τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν· περιβάλλεται ἔμπροσθεν, καὶ ὀπισθεν ὑπὸ ἱματίου μετ' ἐξαίρετον πτυχῶν· τοὺς μαστοὺς ἔχει προτεταμένους.

Εἶνε γνωστὸν ἐκ τῆς ἱστορίας, ὅτι ὅταν οἱ Πέρσαι ἐπέδραμον ἐπὶ τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, ὁ Ἀπόλλων προαπαῖξεν τοὺς Δελφοὺς κατέπεμψεν ἀστράλας καὶ βροντὰς καὶ κατεκύλισε δύο ὀγκώδεις βράχους ἀπὸ τοῦ Παρνατοῦ ἐναντίον τῶν ἐπιδρομέων, οἵτινες ἀπολέσαντες πολλοὺς ἀνδρας ἐτραπήσαν εἰς ἄτακτον φυγὴν πρὸ τοῦ ἐξοργισθέντος Ἀπόλλωνος. Τοὺς καταπεσόντας βράχους ἔβλεπον οἱ σύγχρονοι τοῦ Ἡροδότου ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς Ἀθηνῶν Προναίας, καὶ ἡμεῖς δὲ σήμερον βλέπομεν τὰ λείψανα τῶν ἀποσημαχίτων ὀπλων τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ. Ὁ τρόπος οὗτος τῆς ἀπελάσεως τῶν πολεμίων συνέβη καὶ ὅτε οἱ Γαλάται κατὰ τὸν τρίτον αἰῶνα π. Χ. ἐφθάζαν ἀπειλιτικοὶ πρὸ τοῦ μαντείου· καὶ τότε πάλιν αὐτοὺς ὁ Ἀπόλλων προαπαῖσθε τοῦ μαντείου κατέπεμψε δεινὰ ἀπροσδόκητα καὶ ἀκαταμάχητα, καὶ καθὼς λέγει ὁ Πανσάνιας «ὄργος τε ἰσχυρὸν καὶ νικητὸς ἦν ὁμοῦ τῷ ῥίγῃ» πέτραι τε ἀπολισθηαίνουσαι τοῦ Παρνατοῦ μεγάλαι καὶ κρημνοὶ καταρρηγνόμενοι σκοπὸν τοῖς βαρβάροις εἶχον, καὶ αὐτοῖς οὐ κατὰ ἓνα ἢ δύο, ἀλλὰ κατὰ τριάκοντα καὶ ἔτι πλείους, ὡς ἑκατὸς ἐν τῷ αὐτῷ φρονουόντες ἢ καὶ ἀναπαύομενοι τύχοιεν, ἀθρόοις ἢ ἀπόλεια ἐγένετο ὑπὸ τῆς ἐμβολῆς τῶν κρημνῶν. Οἱ Δελφοὶ ἐπόθησαν καὶ τότε.

Ἡ παράδοσις λοιπὸν ἀναφέρει ὅτι, ἐν τῇ αὐτῇ θέσει τῇ λεγομένῃ σήμερον «Μαρμαριά» ἀπετροῦσθησαν οἱ Πέρσαι κατὰ τὸν Ε' π. Χ. αἰῶνα καὶ οἱ Γαλάται κατὰ τὸν Γ' π. Χ. αἰῶνα. Ἐν τῇ αὐτῇ θέσει καὶ σήμερον εὐρέθη τὸ Ἀζωτήριον τῆς Νίκης.

Ὡς γνωρίζετε, τὰ Ἀζωτήρια ἰαυτὰ τῶν Νικῶν ἐτίθεντο εἰς τὰ ἄκρα τῶν ἀρχαίων οἰκοδομημάτων ἐπὶ τῆς στέγης καὶ διὰ τοῦτο λέγονται καὶ ἀζωτήρια. Πλησίον τῆς θέσεως ἐν ἡ εὐρέθη τὸ Ἀζωτήριον τῆς Νίκης ὑπάρχει καὶ βομὸς τῆς «Ἀθηνῶν ἢ Ζωστήριον» ἤτοι τῆς Ἀθηνῶν, ἣτις ἐξώσθη τὴν πανοπλίαν τῆς· ὅτι ὅλα ταῦτα ἀποτελοῦν γεγονὸς χαρακτηριστικόν, ἢ εὐρεῖται δηλονότι ἐν Δελφοῖς τὴν ἡμέραν τῆς κηρύξεως τοῦ πολέμου τοῦ Ἀζωτηρίου Νίκης, πλησίον τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀθηνῶν καὶ πλησίον τοῦ βομοῦ τῆς Ἀθηνῶν ἢ Ζωστήριον. Θὰ ἐγχαίρομαι ἡμῖν περισσώτερα περὶ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἀξίας τοῦ εὐρήματος τούτου, ἀλλ'

1) Ὁνομάσθη οὕτω ἡ θέσις, ὡς ἐκ τῆς πληθῆος τῶν μαρμαρίων, αἵνα ὑπάκουσαν ἐν αὐτῇ.

ἐμποδίζομαι ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ ταῦτα δὲ ἔγραψα ἐξαιρετικῶς χάριν τῆς καλῆς μας Παναθηναϊκῆς. Πρὸς τοῦτο ἐν τῇ αὐτῇ θέσει εὐρέθη καὶ λόγχη σιδηρᾶ¹⁾ μήκους 1,34 ὅπου ὁ θεὸς Ἀπόλλων νὰ ἠθέληκε νὰ ὑποδείξῃ καὶ τὰ ὄπλα του εἰς τὴν φιλότατην πατρίδα μας. Ἐν γένει, νομίζω ὅτι ἡ εὐρεῖσις τοῦ Ἀζωτηρίου τῆς Νίκης ἐν Δελφοῖς τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς κηρύξεως τοῦ πολέμου εἶνε μίᾳ παραγορῆ καὶ παραμυθία διὰ τὰ Ἑλληνικὰ ὄπλα· εἶνε εἰς χροσμός μὲν Πυθίας μὴ ὑπαρχούσης, μὴ ζώσης ἐν Δελφοῖς· ἀλλὰ δονεῖται ἡ φωνὴ τῆς λέγουσα εἰς τὴν Ἑλλάδα: ἂν ἡ Πυθία δὲν ὀπάσκει πλέον ἐν Δελφοῖς, ὑπάρχει ὁμοῦ νοερός καὶ ἰδοὺ ὁ χορηγός: «Τὸ Ἀζωτήριον τῆς Νίκης». Ἡ Πυθία δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ ἔζη καὶ ἀναφανεῖ, ὅτι ἡ Νίκη ἀνίγει εἰς τὰ ἔθνη ἐκεῖνα, αἵνα ἐργάζονται τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς διαδόσεως τοῦ Πολιτισμοῦ. Ἡ Ἑλλὰς λοιπὸν σήμερον μάχεται ἐνδόξως κατὰ τῆς τυραννίας καὶ τῶν βαρβάρων καὶ ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς διαδόσεως τῶν Φότων καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ. Ὅπως ἄλλοτε οἱ Ἀθηναῖοι ἔσωσαν τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὴν εἰσβολῆς τῶν Περσῶν²⁾ εἰς τὸ πεδῖον τοῦ Μαραθῶνος, οὕτω καὶ νῦν δολοκλήρος ὁ Ἑλληνισμὸς μάχεται ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἐν γένει τῶν λαῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὴν φωτογραφίαν τῆς Νίκης ἦν μοι ζητεῖται μετὰ λύτης μου σὺς πληροφοροῦ ὅτι μοι εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν σας, διότι κατὰ τὸν νόμον πλὴν νέον εἴρημα πρέπει νὰ δημοσιευθῇ κατὰ πρότον ὑπὸ τὴν ἐνεργουόντων τὰς ἀνακαυρίας, ἀπαγορευομένης ἀστυριότητα ὑπὸ τοῦ νόμου πάσης ἀπεικονίσεως καὶ περιγραφῆς τούτου.

Ἐν Δελφοῖς, τῇ 16 Ὀκτωβρίου 1912.

Μετὰ τιμῆς καὶ σεβασμοῦ
Ἄλεις. Ἐμμ. Κοντολέων

Κύριε,

Κατεπλήγην ἀναγνώσας, μόλις ἐπανήλθον ἐκ Δελφῶν, εἰς τὰς ἐφημερίδας τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνευρέσεως τῆς «Νίκης». Πρέπει, νομίζω, νὰ καθῆ ἡ ἰllusion αὐτῇ. Τὸ ἀγαλμα τὸ ὁποῖον ὁ κ. Replat ἀνεῦρεν εἰς «Μαρμαριά» φαίνεται ὅτι εἶνε ἐν ἀζωτήριον τοῦ ναοῦ. ἔχει ὁμοίαν παράστημα καὶ κίνησιν τοῦ μάρμαρου βήματος. Ἄλλ' ἐλλείπονται αἱ πτέρυγες, αἱ τότε χαρακτηρίζονται εἰς τὰ ἀγάλματα τῆς Νίκης. Αἱ νίκαι τοῦ στρατοῦ σας εἶνε περισσότερον ἀθηναικῆ ἀπὸ τὴν «Νίκην» αὐτὴν, ἦν δὲν αἰσθάνομαι νὰ χαρακτηρίσῃ ἀπλῶς «Ἑνναεῖαν μορφήν».

Ἡ ἀφορμὴ τοῦ θορύβου ὅστις ἠγγέθη περὶ τὸ εὐρεθὲν ἀγαλμα, δὲν πρέπει νὰ ἀναζητηθῇ μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς εἰς Δελφοῖς Γαλλικῆς ἀρχαιολογικῆς ἀποστολῆς. Ἀπεκδυόμεθα πάσης εὐθύνης.

Διὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς εἰκόνας, δεῶν νὰ ἀποτανηθῆτε πρὸς τὸν κ. Ὁμόλ, εἰς Παρισίους. Δὲν ἔχω κανὲν δικαίωμα νὰ παραχωρήσω τὴν ἀδειαν ἐγὼ. Δεχθῆτε, ἀγαπητὴ Κύριε, τὴν ἐκφρασιν τῆς λύτης μου καὶ τὰς προτιμήσεις μου.

Ἀθῆναι, 18 Ὀκτωβρίου 1912

F. Courby.

1) Ἐν τῇ αὐτῇ θέσει ταυτοχρόνως εὐρέθησαν ἐπὶ τοὺς κεφαλὴ Δωρικοῦ ἀνδρῶν, τέσσαρες ἐπιγραφαί, βελόνα, λαβὰ, πόσπαι καὶ διάφορα ἀρχιτεκτονικὰ ἀντικείμενα.

2) Ὁ ἐν Δελφοῖς θησαυρὸς πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης συμβολίζει αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν τῆς Εὐρώπης, διότι ἂν ἐνίσκοντο εἰς τὸν Μαραθῶνα οἱ Ἀθηναῖοι, τότε ἡ Εὐρώπη θὰ εἶχε ἄλλην ὄνιν ἕνεκα τῆς εἰσβολῆς τῶν Περσῶν εἰς αὐτὴν.

* ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ *

Ο ΚΑΛΩΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΜΕΝΟΣ

ΑΝΤΟΤΕ επεγόντως τὸν βλέπετε νὰ τρέχη, ἀλλ' ἰδίως ἀφ' οὗτου ἐκηρύχθη ἡ ἐπιστράτευσις, ἡ ταχύτης του φθάνει σχεδὸν ἐν αὐτοκίνητον. Ἐργασίαν δὲν ἔχει καμμίαν, ἀλλὰ ὀλίγη ἐργασία εἶνε

νὰ μαθαίνη ὅλας τὰς εἰδήσεις, καὶ τὰς μᾶλλον ἀποκρύφους;

Εἰσέρχεται παντοῦ, παρατηρεῖ ὅλα, ὀμιλεῖ μὲ τὸν ἕνα ἐνῶ ταυτοχρόνως χαιρετᾷ τὸν ἄλλος, πετᾷ μίαν φράσιν, περισυλλέγει γνώμας, ψυχολογεῖ μορφάς, ἐτάζει καρδίας καὶ νεφρούς. Δι' ὅλα τὰ ζητήματα εἶνε ἐνήμερος Ἡ πολιτικὴ δὲν ἔχει δι' αὐτὸν μυστήρια. Ἡ στρατιωτικὴ τέχνη τοῦ εἶνε γνώριμος. Διὰ τὴν ἐκκλησίαν ἔχει τὰς γνώμας του. Διὰ τὴν παιδείαν, ἔχει συντάζει κάποιον ὑπόμνημα, διὰ τὸ ὅποιον λέγει ἀπὸ δεκαετίας: «Θὰ ἰδῆ προσεχῶς τὸ φῶς». Διὰ τὴν δικαιοσύνην; Ἡξεύρει ὅλα τὰ ἀπλῆτά της. Διὰ τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν ναυτιλίαν; Ἡμπορεῖ νὰ σᾶς ὀμιλῇ ἐπὶ δύο ὥρας. Διὰ τὴν ἀεροπλοΐαν; Τρελλαίνεται. Διὰ τὰ θεατρικὰ ἔργα; Εἶνε ὁ αὐστηρότερος τεχνοκρίτης κατὰ τὰ διαλείμματα τῆς παραστάσεως. Διὰ τὴν καλλιτεχνίαν; Εἰδικότης.

Τὴν φιλολογίαν, ξένην καὶ ἰδικὴν μας, τὴν παρακολουθεῖ ἐξ ἀποστάσεως πάντοτε, ἀλλὰ φιλοσοφῶν. Τὸ φόρτε του ὅμως εἶνε τὰ κοινωνικὰ παρασκήνια. Μοναδικὸς ἐξερευνητὴς τοῦ οἰκογενειακοῦ αὐτοῦ. Ἡμπορεῖ νὰ σᾶς εἰπῇ, νὰ σᾶς βεβαιώσῃ δηλαδὴ, μὲ τὰ δευτερόλεπτα πότε ἔβηξεν ὁ Α, τί σκέπτεται ὁ Β, ποῖον γλυκοκτυτᾶξῃ ἡ Γ, ποῖον συνοικέσιον ἐγκυμονεῖται, ποῖον διαζύγιον ἐπαπειλεῖται, πόσα χρεωστῆ ὁ Σ. καὶ εἶνε ἔτοιμος νὰ σᾶς εἰπῇ τί περιουσίαν ἔχει ὁ πρῶτος τυχῶν.

Κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν κρίσιμων περιστάσεων τῆς Πατρίδος, εἶνε ὁ «καλῶς πληροφορημένος», ἀναπόσπαστος πυρὴν πάσης συγκεντρώσεως. Εἰς

σπίτια, εἰς καφενεῖα, εἰς ἐμπορικὰ καταστήματα, εἰς δικαστήρια, εἰς δημοσιογραφικὰ γραφεῖα, εἰς πλατείας, εἰς θέατρα, εἰς τράμ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐκκλησίαν, πανταχοῦ παρών. Πάντα κατὰ «νεώτερον» ἔχει νὰ εἰπῇ, κατὰ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ μὲ τὸν αὐθεντικώτερον τρόπον, κατὰ νὰ προσθέσῃ, νὰ διακόψῃ, νὰ διαψεύσῃ, νὰ συνηγορήσῃ. Καὶ ὀμιλεῖ πάντοτε ζωηρῶς, ἀπεριφράστως, ὑπευθύνως. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του εἶνε πειστικός, αἱ χειρονομίαι βίαιαι. Δὲν ἐπιτρέπει ἀντιρρησην ἢ κἂν ἀμφιβολίαν εἰς οἰονδήποτε δι' ὅ,τι εἰπῇ. «Factum» σοῦ λέγει εἰς κάθε φράσιν.

Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἶνε ἀπαισιδόχος. Πολὺ ὀλίγα πράγματα τυγχάνουν τῆς ἐπιδοκιμασίας του. Κατὰ ψεγάδι θὰ εὐρῇ. Δὲν πιστεύει εἰς τὴν ὑπαρξίν τῆς Ἠθικῆς πρωτίστως. «Ἄ αὐτῆ; σᾶς λέγει. Ἐμένα νὰ ρωτήσῃς! νᾶξeres τί πρᾶγμα σοῦ εἶνε...» καὶ σταματᾷ διὰ νὰ σέριψῃ εἰς Λαβύρινθον ὑποψιῶν. Εἰς τὰ λόγια του ὑπάρχει κάποιον κακεντρέχεια, καὶ ἡ κακολογία δίνει καὶ παίρνει—δίνει εἰδήσεις καὶ παίρνει μυστικά.

Μόλις ἐκηρύχθη ἡ ἐπιστράτευσις, ἐτέθη εἰς διαρκὴ κίνησιν. Εἶνε εἰς τὸ ζενιθ τῆς δόξης του. «Ὅλαι αἱ σκέψεις τῶν Εὐρωπαϊκῶν Ἀνακτοβουλιῶν περνοῦν ταυτοχρόνως ἀπὸ τὸν ἰδικόν του ἐγκέφαλον. Ὅ,τι γίνεται εἰς τὸν κόσμον νομίζει ἐξ αὐθυποβολῆς ὅτι τὸ γνωρίζει καὶ διὰ τοῦ Μαρκονεῖου τῆς φαντασίας του μετατρέπεται εἰς «Τελευταίαν ὥραν». Καὶ μεταδίδει τὰς εἰδήσεις του ὡς ὁ δραστηριώτερος ρεπόρτερ. Δὲν συνομιλεῖ πετᾷ βόμβες. Ἀδιαφορεῖ ἂν τὰ γεγονότα τὸν διαψεύσουν. Αὐτὸς πρέπει νὰ εἰπῇ κατὰ νέον, κατὰ ἐκπληκτικόν. Ἡ ἐναρξίς τοῦ πολέμου ὑπῆρξε πλέον τὸ *non plus ultra* τῆς χαρᾶς του. Ὅχι τὸσον διότι δὲν στρατολογεῖται, ἀλλὰ διότι ἡμπορεῖ νὰ λέγῃ ὅ,τι θέλει. Ὁ στρατιωτικὸς νόμος εἶνε σαπυνοφόσκια δι' αὐτόν.

Τὸν συναντᾷτε βιαστικόν. Σεῖς, ἔχετε πραγματικῶς ἐπείγουσαν ἐργασίαν. Σταματᾷ πρὸ τῶν ποδῶν σας ἀποτόμως.

- Τάμαθες; Τάμαθες;
- Τί; ἐρωτᾷτε περίτρομος.
- Νέα μάχη σήμερα!...

ΘΕΑΤΡΙΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

Καὶ φωνάζει τὸσον δυνατὰ, ὥστε γίνεταί ἀμέσως ἐπιστράτευσις περιέρχων, κατὰ τὸ πλεῖστον χασομέρηδων καὶ χαμινίων.

Καὶ σᾶς διδὲ ἀμέσως τὸ στρατηγικὸν *flau* τῆς μάχης, ἡ ὅποια ἔγχευε εἰς τὸ... κεφάλι του. Σᾶς ἀφίνει χασκοντα καὶ διευθύνεται εἰς ἄγρην νέου θύματος.

Γυρίζει ὅλην τὴν ἡμέραν, περιοδεύει εἰς ὅλα τὰ νυκτερινὰ κέντρα. Σχεδὸν δὲν κοιμάται. Καὶ διαρκῶς λέγει, ἀφηγείται, βεβαιώνει εἰδήσεις. Ἄν τὸν ἐρωτήσετε ποῦ ἔμαθε τὰς εἰδήσεις αὐτάς, συσπᾷ τὰ βλέφαρα, ἀνακινεῖ τὴν κεφαλὴν, συνοφρουοῦται καὶ φέρει τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλη, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Ἄρποκράτους, ὡσὰν νὰ σοῦ λέγῃ: «Τὰ ξεύρω ἀπὸ ὑψηλὸν πρόσωπον, εἶνε μυστικόν, δὲν κάνει νὰ τὸ μάθῃ ὁ κόσμος ὅλος».

Τοιοτοτρόπως πρὶν κηρυχθῆ ὁ πόλεμος, αὐτὸς τὸν ἐκήρυξε δεκάκις. «Ὅλαι αἱ ἀψιμαχίαι, αἱ μάχαι ἔχουν ἐν τῷ προσώπῳ του τὸν προάγγελον, τὸν προφήτην, πάντοτε ὁμως... μετὰ Χριστόν. Τῶν τηλεγραφημάτων τοῦ Ἐπιτελάρχου προηγεῖται πάντοτε ἡ προφητεία του. Ξεύρει ποῦ καὶ πότε καὶ πὼς θὰ νικήσωμεν, πόσοι θὰ πληρωθῶν καὶ σᾶς ἀναγγέλλει συγχρόνως τί διαδραματίζεται εἰς τὸ θέατρον τοῦ πολέμου, ὡς νὰ ἦτο τὸ θέατρον τῆς Κυβέλης. Ξεύρει τί κάμνουν οἱ Μαυροβούνιοι, οἱ Σέρβοι, οἱ Βούλγαροι. Ὁ γεωγραφικὸς χάρτης τῶν Βαλκανίων εἶνε τυπωμένος ἐντὸς τῆς κεφαλῆς του μὲ μίαν μοναδικὴν... σύγχυσιν. Ἡ Φιλιππιάς τοποθετεῖται παρὰ τὸ Σόροβις καὶ ἡ Κοζάνη παρὰ τὰ Ἰωάννινα. Ἀδιάφορον ἂν τοῦ ὑποδείξετε τὴν ψευτιά του. Εἰδήσεις αὐτὸς πάντοτε ἔχει νὰ μεταδώσῃ «ἀσφαλεῖς».

Κανεὶς δὲν γνωρίζει πότε θὰ τερματισθῇ ὁ πόλεμος. Αὐτὸς πάντα «κατὰ» θὰ ἠξεύρῃ. Ἄλλ' ἀφοῦ ἤρχισε τὸν πόλεμον πρὶν κηρυχθῆ, θὰ ἔχη τάχα τὴν εὐγένειαν καὶ νὰ τὸν τερματίσῃ ἐνωρίτερα;

ΔΙΚ.

Κυβέλην Ἀδριανουῦ.

Τὸ μόνον φρόδιον τὸ ὁποῖον ἀντέχει μετὰ τὴν ἐποχὴν τῶν θεῶν θιάσων. Ἀναμένεται νὰ σιγήσῃ ἐντὸς ὀλίγων.

Ψ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Ψ

Ἡ «Πινακοθήκη» διὰ ν' ἀνταποκριθῆ εἰς τὴν πολεμικὴν φυσιογνωμίαν τοῦ μηνὸς παρεκάλεσε τὴν πρώτην παρ' ἡμῶν καλλιτέχνην τῆς διακοσμητικῆς κυρίαν Ἑλένην Γεωργαντῆ ὅπως σχεδιάσῃ εἰδικὸν πολεμικὸν ἐξώφυλλον. Ἡ κ. Γεωργαντῆ ἐφιλοτέχνησε ἐν ὀραίῳ ἀληθῶς συμβολισμῷ τὴν εἰκόνα τῆς Ἑλληνικῆς ἰδέας μαχομένης, δημοσιεύομεν δ' αὐτὸ ὡς ἀνταξίαν προμετωπίδα τοῦ ἀνα χεῖρας πολεμικοῦ τεύχους.

Κατὰ τὸν παρελθόντα Αὔγουστον ἀνευρέθησαν τεμάχια θανασιῶν ζωγραφικῶν ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ σπηλαίου τῆς Ἀλιμιρίας εἰς τὴν Πινηναῖα. Αἱ ζωγραφίαι αὗται, ἠγορασηθεῖσαι, ἐξ ὧν τινες διετήρησαν τὴν δρασοσύνητα τοῦ χρωματισμοῦ των, παριστάτωι βουβάλλους, ἱαποὺς, πηδῶσας ἀντιλόπας καὶ χρονολογοῦνται ἀπὸ εἰκοσι

χιλιάδων ἐτῶν.

Εἰς τὸ τελευταῖον σκεῦος τῆς προϊστορικῆς ἀνθρωπολογίας καὶ ἀρχαιολογίας, ὅπου σκηνήθη εἰς τετάρτην οἴκον ἐν Γενεύῃ, ὁ Γάλλος σοφὸς Λαρνιέτ ἐπαρονοίασε δύο πυλῆτας λίθους γεγλυμένους, παριστῶντας ζώσας μορφάς, καὶ οἷτινες σκεπάζον εἰς παλαιστολογικὰ στρώματα ἐν μέσῳ ὁρίων καὶ ἐργαλείων τῆς αὐτῆς ἐποχῆς.

Ὁ κ. Λαρνιέτ προσέβη εἰς λίαν ἐνδιαφέρονσαν ἀνακοίνωσιν ἐν τῷ συνέδριῳ τῆς Γενεύης περὶ τῶν πρώτων τούτων δοκιμῶν γλυπτικῆς τοῦ ἀνθρώπου. Αἱ λίθιναι αὗται μορφαὶ κατεσκευάσθησαν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν σπηλαίων, διὰ σκοπίμων κτηνημάτων πρὸς τὸν σκοπὸν τοιομοῦ τῆς παρομοιώσεως. Ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν λίθινος κεφαλή λίαν ἀκριβῆ καὶ ἐκφραστικῆ, ὁμοιάζουσα πρὸς γορίλλαν, καὶ εἶνε φαίνεται ἡ εἰκὼν ἐνός ἐκ τῶν προϊστορικῶν προγόνων μας. Ὑπάρχουσιν ἐπίσης

καφαία πτηνών, πρόσωπα αγρίων θηρίων και ζώων.
 Κατά την γνώμην δὲ τοῦ κ. Γαβροῦλ Δὲ Μοσχογιάννη, ἐνὸς ἐκ τῶν καθηγητῶν τῆς προιστορίας, καὶ τῶν ἐπιστημόνων, οὕτως ἀσχοιοῦνται ἐπὶ τῶν ἀρχαιολογικῶν τούτων ζητημάτων, ἡ ἐποχὴ εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκουν τὰ δοκίμια τούτα τῆς γυναικείας εἶνε ἡ χιλιανὴ καλονομένη ἐποχὴ, πρὸ 220,000 περίπου ἐτῶν.

Τὰ ἐξῆς νέα ἔργα θὰ παιχθῶν εἰς τὴν Μεγάλῃν Ὀπερῶν τῶν Παρισίων κατὰ τὸν ἐφετεῖον χειμῶνα.
 «Βακχίδες» τρίπρακτον μυθιλικόν, ποιήσεις τοῦ Νακέ. Μουσικὴ τοῦ Α. Μπρονό. (Ὀκτώβριος).
 «Φερβιά» τρίπρακτος ὄπερα. Ποίησις καὶ μουσικὴ τοῦ Βενσάν δ' Ἐντί. Θὰ παιχθῆ τὴν 20 Νοεμβρίου.
 «Γοητεία» Μουσικὴ Γκαβιά. Ποίησις Μάγκο. (Νοεμβριος).
 «Τὰ Κοσμήματα τῆς Παναγίας» ὄπερα τοῦ Βοίφ-Φερσάσι. (Ἰανουάριος).

Ἡ κ. Ἐλένη Γεωργιανῆ, ζωγράφος καὶ γλύπτρια, διαορίσθη καθηγήτρια τῶν τεχνικῶν μαθημάτων καὶ τῆς διακοσμητικῆς ἐν τῷ Ἀρσακεῖῳ.

Ὁ κ. Ραῦλιός, ὁ μόνος Ἕλλην ζωγράφος στρατιωτικῶν θεμάτων, ἀπῆλθεν ἅμα τῇ ἐπιστρατεύσει εἰς τὰ Ἑλληνοτουρκικὰ σίνερα ἵνα παρακολουθῆσιν τὸν πόλεμον.
 Ἐπίσης ὁ Βουλγαρὸς ζωγράφος Μιχαηλόφ, καθηγητῆς τῆς ζωγραφικῆς ἐν Βερολίνῳ, παρακολουθεῖ τὸν Βουλγαρικὸν στρατὸν λαμβάνων σχέδια ἀπὸ τῶν πόλεμον.

Εἰς τὴν προφύρεσιν τῆς λίμνης Κάο τοῦ νοτίου Τυρόλιον ἔγεναν πωληρικῶς τὰ ἀποκαλιπτήρια ἐνὸς περιέγραφοι μνημείου, τοῦ Ἑλλήνου Θεοδόσου Χρηστομάνου. Ἰδρύθη ὑπὸ μείζον τιμημάτων τοῦ Συνλόγου τῶν Ἀλπεων ἑσῶν διαφόρων φρεσολατῶν. Ὁ Χρηστομάνος ἀπέθανε μακρὰ ἐτη τῆς ζωῆς του διὰ τὴν δημοσίαν συγκοινωνίαν καὶ τὴν προσέλκων ξένον εἰς τὸ Τυρόλιον. Τὸ μνημεῖον εἶνε ἔργον τοῦ γλύπτον τοῦ Μονάχου Βίλλν Τούγκελ καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ χαλκῶν ἀναγλυφῶν ἑκάτω εἰς ῥαυτῆρ, ἐπιστεφόμενον ἀπὸ χαλκῶν ἀετῶν ἕνωσιν τριῶν καὶ ἡμίσεως μέτρον. Ἐποποθετῆθη μίαν ὥραν ἀνωθεν τῆς διάου Κὰο 2,000 μέτρα ὑπερ τὴν θάλασσαν, εἰς θαυμασίαν εἰδικύασην τοπωθεσίαν. Ἡ μορφή τοῦ Χρηστομάνου εἶνε χαλκίνη, ἐν ἀναγλυφῶν φρεσικῶ μεγέθους. Ἀπὸ τὴν θέον ἐν ἡ ἐταποθετῆθη τὸ μνημεῖον τοῦ Χρηστομάνου διέχορται κατ' ἔτος χιλιάδες περιηγητῶν. Εἰς τὸ μέγα Σενδογεῖον τοῦ Κάο — ἐκ τῶν σπουδαιότερων ἱδρυμάτων τοῦ Χρηστομάνου — εἰς τὸ ἱερόματιον του τὸ ὅποιον ἀποτελεῖ εἶδος Μουσείου συνεκεντρώθησαν εἰς ἀναμνηστικῆν ἀνέστησιν οἱ φρεῖοι του καὶ οἱ λάτρεις τῶν καλλῶν τοῦ Τυρόλιον, τὸ ὅποιον πρὸ ὀλίγων ἀκομῆ ἐτῶν εὐρίσκετο εἰς ἀγρίαν κατάστασιν.

Ἐν Παρισίῳ ἐωρτάσθη ἡ πεντηκονταετηρίς ἀπὸ τῆς κτίσεως τῆς «Μεγάλης Ὀπερας», ἐνὸς τῶν μεγαλειότερων θεάτρων τοῦ κόσμου. Τῷ 1860 ἀπερασίσθη ἡ ἴδρυσις. Δηγωνιάσθησαν διὰ τὸ σχέδιον 171 ἀρχιτέκτονες, νικῆσαντος τοῦ Καρόλου Γαβριέ. Τὰ ἔργα εἰς ἐγένοντο τῷ 1875, ἐτοιμάσθη δὲ 35 ἑκατομμύρια.

Προσεχῶς θὰ ἐορτασθῆ ἡ πεντηκονταετηρίς τῆς γενήσεως τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ μωδιστομορφογράφου καὶ δραματικῶ Χάουπτιαν. Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι οἱ κίτικοι τῆς γενεθλίου του πόλεως Salsbrunn ἠρηγήθησαν νὰ μεταδόσῃ τῶν ἐορτῶν. Διατείνονται ὅτι ὁ Χάουπτιαν ποτὲ δὲν ἐνηκολήθη δι' αὐτοῦ, καὶ συνεπῶς δὲν ἔχον καμμίαν ὑποχρέωσιν καὶ αὐτοὶ νὰ ἀσχοιῶνται περὶ αὐτοῦ...

Εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ Βέλγικου περιοδικοῦ Le tout-Liedre δημοσιεύεται μελέτη περὶ τῆς ποιητικῆς Ρενέε Βινιέρι, ἧτις ὑπῆρξεν λάτρεις τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ ἀνεύματος. Ἡ Βινιέρι χαρακτηρίζεται ὡς μία ἀρχαία Ἑλληνίς. Ὡς πρὸς τὴν ἔμπνευσιν ἔσχε κατὰ ἀπὸ τὴν περιλάθειαν τοῦ Βρόσσου καὶ τοῦ Σέλλεϋ, καὶ ὡς πρὸς τὴν τέχνην, πολὺ ἀπὸ τῶν Βωδελιῶ.

Εἰς τὸ Σπᾶ τοῦ Βεγγίον ἐγένοντο τὰ ἀποκαλιπτήρια ἀνδριάντος τοῦ Meyerbeer, ἔργον τοῦ γλύπτον Γύν. Τὸ Σπᾶ σιγρὰ ἐπισκέπτετο ὁ διάδοχος οὐδέποτε.

Προσεχῶς ἐκδίδεται τὸ ἔργον τοῦ Δ' Ἀρνόντζιο, ὁ «Ὀσφύς». Πιθροῦνται ὅτι ὁ Ἰταλὸς maître ἐτοιμάζει μωδιστόρημα μετὰ τὸν τίτλον: «Ὁ ἀνθρώπος πρὸ ἐκτελερ τὴν Ἰσοκόφωδαν...»

Ἐπὶ ὀμίλον Ρώσων διοργανοῦται Ἐκθεσις Τολστόη, ἧτις θὰ περιλάβῃ σχεδιογραφήματα, ἔργα τέχνης, χειρόγραφα, ἐπιθήματα καὶ φωτογραφίας ἀναφερόμενα εἰς τὰ ἔργα καὶ τὴν βίον τοῦ μεγάλου φιλοσόφου. Ἡ ἐκθεσις θὰ γίῃ ἐν Λονδίνῳ, κατόπιν θὰ μεταφερθῆ εἰς Νέαν Ὑόρκην, καὶ ἔπειτα εἰς Παρισίους καὶ Βερολίον. Μεταξὺ τῶν ἐκθεμάτων εἶνε καὶ μία πιστὴ ἀπεικόνισις τοῦ πενηρῶ δωματίου ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἐξέπνευσεν ὁ Τολστόη.

Ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 48 ἐτῶν ὁ πρῶτότατος Βέλγος ἑδατογράφος Ἰωσήφ Vreuls. Οἱ πίνακες του διακρίνονται διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ἀκριβείαν τοῦ σχεδίου καὶ διὰ τὴν λεπτότητα τῆς τέχνης.

Ἐπίσης ἀπέθανε καὶ ἄλλος Βέλγος ἑδατογράφος, ἐκ τῶν διακεκομμένων, ὁ Παῦλος Theodon ἐν ἡλικίᾳ 58 ἐτῶν.

Ἐγένετο ἐν Λονδίνῳ ἐκθεσις ἔργων τοῦ μεγάλου ζωγράφου Οὐόσταίε. Τὰ Ἀγγλικά μωδιστὰ εἶνε πτωχὰ ὡς πρὸς τοὺς πίνακας του. Ἐξ ἰδιωτικῶν ἐν τούτοις ἀνιλοῶν συνεκεντρώθησαν 40 πίνακες, ἐκ τῶν ὁποῖων ἀνιστοῖ ἡ «Συμφωνία λευκοῦ» καὶ ἡ «Φαῖα ἀμονία».

Ἰδρύθη εἰς Παρισίους «Διεθνὴς Ἐταιρεία τῶν Διακοσμητικῶν Τεχνῶν». Σκοπὸς τῆς Ἐταιρείας εἶνε νὰ προσεγγίῃ τοὺς καλλιτέχνας καὶ τοὺς Συνλόγους τῶν διαφόρων χωρῶν, ὅπως μελετηθῶν τὰ ζητήματα τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰς τέχνας, ἐρημοσομένης ἐν τῇ βιομηχανίᾳ. Θὰ ἐπιδιώξῃ ἡ Ἐταιρεία τὸν σκοπὸν τῆς διὰ ἀνευδοῶν καὶ δημοσιευμάτων. Τὸ προσεχὲς ἔτος θὰ διοργανώσῃ εἰς Γάνδη τὴν πρῶτην Διεθνή ἐκθεσίον τῆς τῶν Διακοσμητικῶν τεχνῶν. Ἡ ἐκθεσις αὕτη θὰ εἶνε προπαρασκευαστικὴ μεγάλῃς ἐκθέσεως, ἧτις θ' ἀνοίξῃ εἰς τοὺς Παρισίους τὸ 1916.

Τὸ ὄρατον ρεαλιστικῶν ἄγαλμα τοῦ κ. Φιλιππότου «ὁ Σπλοθραύστης», ὁ ἐστημένος εἰς τὴν ἐκφορῶν Ἀμαλίας ὄστις πρὸ ἐτῶν ἐβάφη ὑπὸ βεβήλων χειρῶν, ἐπέστη νέον βαρβαλισμῶν. Ἠκωσθηρίσθη ὁ ἀντήρ, διὰ λόγους φαίνεται σεμνοτηφίας, ἀποκοπέσῃς τῆς ἡβης αὐτοῦ.

Παρεστάθη εἰς τὸ Παρισίων θέατρον «Αρτονάν» νέον ἔργον, ἡ «Χορῆ ἐπιπέσοις», κωμῶδιὰ τοῦ Ζερμπιδῶν. Ὁ συγγραφεὺς ἐνεβάνθη εἰς τὴν μελέτην τῶν Ἀμερικανικῶν τύπων, οὕτως ἀφῆσεν εἰς τὸ θεατρικὸν κοινόν. Οἱ χαρακτηριστῆρες τῶν προσώπων εἶνε μετέναμν διαγεγραμμένοι.

Τὸ πολεμικὸν γραμματόσημον.

Ἡ Κυβέρνησις καθιέρωσε νέον τύπον γραμματοσήμων τοῦ Κράτους ἀναριστικοῦ συμβολίζοντος τὸν διεξαγόμενον περὶ τῶν Ὀλυμπίων μέγαν ἀγῶνα τοῦ ἔθνους.

Ἡ εὐρεσις τοῦ συμβόλιον ἀνεπέθη εἰς τὸν νομισματολόγον κ. Σβορώνου, ὅστις ἀνέφερε, ὅτι δοκίμῃ διεξήχθητο μέγας ἀγῶν, οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐφωτίζοντο ὅτι ὁ Ζεὺς ἐξέλεμμεν ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ Ὀλύμπου, ἕπερ τοῦ μαχομένου καὶ φίλον αὐτῷ στρατοῦ, ὡς οἰωνὸν αἰσιῶν ἀσφαλτοῦς καὶ τελείας νίκης, ἀετὸν σπαράσσοντα διὰ τῶν ἀνύχων μέγαν ὄφιν. Τέτοιον θαυμάσιον τοιοῦτον ἀετὸν εἰκονίζονσι τὰ ἀγάλματα τῆς Ὀλυμπίας τῶν κλασικῶν χρόνων, ποιηθέντα μάλιστα κατ' ἀντιγραφήν πρωτοτύπου πιασθέντος ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Φειδίου καὶ ἰδρωθέντος ἐπὶ Περικλέους ἐν τῷ δυτικῷ ἀετώματι τοῦ Παρθενῶνος, ὡς οἰωνοῦ τῆς ἐπιχειμένης νίκης τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ ἐριδι αὐτῆς πρὸς τὴν ἐξωθεν ἐλθόντα Ποσειδῶνα. Τοῦ ἔργου μάλιστα τούτου τοῦ Φειδίου εἶχεν ἀκριβῶς τὰς ἡμέρας αὐτὰς ὁ κ. Σβορώνος τὸ εὐτίχημα νὰ ἀνεύρη πλείστα μεγάλα τεμάχια ἐν τῇ ἀποθήκῃ τοῦ Μουσείου τῆς Ἀκροπόλεως, θεωρήσας καὶ τοῦτο ὡς ἓνα ἐπὶ πλέον αἰσιον οἰωνόν. Ὁ τύπος οὗτος ἐξαράχθη ἐπὶ τῶν νέων πολεμικῶν γραμματοσήμων, διὰ λόγους καὶ συμβολικοῦς καὶ καλλιτεχνικοῦς. Καὶ δεύτερος τύπος πολεμικοῦ γραμματοσήμου θὰ ἐκδοθῆ. Θὰ εἰκοίτῃ τὸν Σταυρὸν τοῦ ὁράματος τοῦ Ἀγ. Κωνσταντίνου, πρὸς κελοῦντα ἀστράπας ἐν μέσῳ τῶν γραμμάτων: «Ἐν τούτῳ νίκη» καὶ αἰωροῦμενον ἕπερ τὴν Ἀκρόπολιν, φωτίζοντα δὲ τὴν πέριξ γῆν καὶ θάλασσαν.

Τὸ νέον μελόδραμα τοῦ Στραῶνος «Ἡ Ἀφροδίτη ἐν Νάξῳ» ἐπαίχθη ἐν Στουτήγρῃ με βιολιά καὶ βιολοντοῦλλα, τὰ ὅποια εἶνε ἐκ τῶν κατατεθειμένων εἰς τὸ Μουσικὸν τῆς Στουτήγρῃς καὶ ὧν ἡ ἀξία ὑπερβαίνει τὰς 350,000 φρ. τιμῆς ἕνεκα πρὸς τὸν μουσουργόν.

* ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ *

Ο ΚΑΒΑΛΑΡΗΣ

Ἀκοῦω χιμνίτρισμα. Εἶσ' εὐν, σὲ ροῦίδω, καβαλλάρη,
 μοῦ σνεπαίνει τὴν ψυχή τὸ ποδοβολήτο.
 Ποῦ πῆς γοργά μὲ τ' αἰ σον μοτόκορμιο ζενγάρι;
 Δὲν σὲ θεωροῦν τὰ μάτια μου μέσα στὸν κορναχτό.

— Πηγαίνω ἐκεῖ ποῦ ὁ θάνατος μὲ τὴ ζωὴ παλένει,
 ἐκεῖ ποῦ αἶμα γὰ κρῶσι ὁ θάνατος κερνῆ,
 ἐκεῖ ποῦ ἀθάνατ' ἢ ζωὴ σὺν ἡλίος βασιλεύει
 μέσ' στοῦ καλοῦ τὰ σόννερα τὰ μουσοκοτεινά.

— Κι' ἂν εὔρη βόλι τ' αἰ σον καὶ τὸ ζαπλόση χίμω.
 ποῦ θαῶρης αἰ δεῦτερο ζενγάρι σον γοργό;
 — Κι' ἂν εὔρη βόλι τ' αἰ σον, μονάχος μου θὰ δράμω,
 κι' ἂν εὔρη βόλι τ' αἰ σον, αἰ θὰ γένω ἐγώ.

— Κι' ἂν εὔρη βόλι δόνατε, πῶς θὰ γερῶς πίσω
 σ' αὐτοῦς ποῦ σὲ προσμένοντε, σ' αὐτοῦς ποῦ σ' ἀγαποῦν;
 — Ἄν μ' εὔρη βόλι ἐμένανε, τὰ μάτια μου θὰ κείσω
 καὶ θαῶθον οἱ σιντροῦοι μου τὴ νίκη γὰ τοῦς ποῦν.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ἐθίασος Νίκα-Φῆροι μετέβη εἰς Κύπρον διὰ τὰ δώση σειρῶν παραστάσεων.

— Ὁ θίασος τῆς δεσπ. Κοιτοπολίη ἔδωσε τὴν τελευταίαν παραστάσιν τὸν μὲ τὴν «Ἡλέκτρα» τὴν 14 Ὀκτωβρίου. Ἡ Κυβέλη τὴν 22.

— Εἰς τὸ «Ποιν-θέαμα» δίδει παραστάσεις ὁ θίασος τοῦ κ. Χέλιμη, συμπρατικοῦς καὶ τῆς δίδος Βορδίωνη.

— Εἰς τὸ «Ἐτοναὶ» θὰ δώση παραστάσεις θίασος ἕπερ τὸν κ. Θεομὴν Οἰκονόμου. Μετέχον ἢ δ. Βέλιμος, ἢ δ. Παλαχρήστον. Πρῶτον ἔργον θὰ δοθῆ ἢ «Μαρία Μαγδαληνή» τοῦ Ἐμπλ. καὶ κατόπι ἢ «Μαρκία Πορπαδόρη» τοῦ Μπρακφορκελ, εἰς τὴν ὁποῖαν ὁ κ. Οἰκονόμου διεπίσας θαυμάσια τὸν ρόλον τοῦ Ναρκίσσου. Ὁ θίασος θὰ παρουσιάσῃ τὰ ὁραϊότερα θεατρικὰ ἔργα τῆς ξένης φιλολογίας.

*

Ἐν Ἀμερικῇ γερὸν δολλαρίων διαλεγόμενος Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς Πιέρο Λοτί, ὁ μαριώδης διὰ τὴν Ἀνατολικὴν εὐμάρειαν συγγραφεὺς τῶν «Ἀπογοητευμένων», ἐτηλεγράφησε πρὸς κάποιον Γαλλικὴν ἐφημερίδα οἰνιστῶν εἰς τὰς Ἐθνοπαϊκάς Κυβερνήσεις νὰ σεβασθοῦν (sic!) τὸν ἡρωϊσμόν (γρῶς φυγήν) τῶν Τοῦρκων καὶ νὰ παρῶμενον κατὰ τῶν Βαλκανικῶν Κρατῶν.

Ὁ Λοτί ἔζησεν εἰς τὰ χαρῆμα, ἀνεστράφη μετ' εὐνοῦχον καὶ διατρεῖ τὰς σινηθείας τοῦ Ὀθωμανισμοῦ. Βάφει μὲ γυμνῆθια χεῖλη καὶ μάτια καὶ παρῶμας καὶ ὄνυχας ἀλλὰ συγχρόνως ἔβαγε καὶ τὴν ψυχήν του μὲ τὸ κόκκινο χρώμα τῆς ἡμοσιότητος, τὸ ὅποτον συμβολίζει τὴν αἰτιμον σφαγήν καὶ τὸν ἀσινεϊθῶνον φανατισμόν. Ἀσινεχῶς διὰ τὸν εὐγενὴ καὶ πολιτισμένον Γαλιῆν σοφόν ἢ φρονὴν του εἶνε φρονὴ βοδνῶτος ἐν... Ἀμερικῇ μόνον, ἕπερ τὰς ὁδηγίας τοῦ δολλαριοῦχον ἱμπεριαλιστοῦ.

*

Εἰς τὸ σινεϊθῶν ἐν Παρισίοις Λιεδνὲς Συνέδριον τοῦ Περιοδικοῦ Τύπου ἐκλήθη νὰ μετόσχη καὶ ἢ ἐν Ἀθήναις «Ἐταιρεία τοῦ Περιοδικοῦ Τύπου», ἣτις καὶ ἀπέστειλε Γαλλιστὶ τὸ ἐπόμενον ἔγγραφον πρὸς τὴν Διοργανωτικὴν Ἐπιτροπήν.

Ἐρίτιμοι καὶ ἀγαπητοὶ σινεϊθῶνοι,

Διὰν εὐχαριστοῦς ἐλάβομεν τὴν πρόσκλησιν ἡμῶν ὅπως μετόσχομεν τοῦ Γ' Λιεδνῶς Συνεδρίου τοῦ Περιοδικοῦ Τύπου, ὡς καὶ τὸ πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ.

Ἡμεθα διατεθειμένοι νὰ συνεργασθῶμεν μετ' ὑμῶν, ἀλλ' ἀνυχῶς αἰ ἐκτακτοὶ πολεμικαὶ τῆς ἡμετέρας Πατρίδος περιστάσεις κωλύουσι τὴν Ἐταιρείαν ἡμῶν ὅπως ἀντιπροσωπευθῆ εἰς τὰς τούτων πολιτικῶν συνεδριάσεις τοῦ Συνεδρίου, τοῦ ὁποῖον τὰς ἐργασίας ἐπιδοκιμάζομεν καὶ ἐπικροτοῦμεν. Ἐγχομεθα ὀλογύχως ἕπερ εὐδοξίως τοῦ μεγάλου ἐκπολιτιστικοῦ σκοποῦ τοῦ παγκοσμίου Περιοδικοῦ Τύπου. Πέμπομεν ἀδελφικῶν πρὸς πάντας τοὺς ἀξιότιμους Συνέδρους ζωηρισμόν. Παρακαλοῦμεν ὑμᾶς ὅπως ἐπαιροτοῦμενοι διεμημενεῖσθε εἰς ἀσινεϊθῶνα βαθιτάτης ἐκτιμήσεως καὶ εἰλικρινοῦς οἰμπαθείας πρὸς πάντας τοὺς σημαιοφόρους τῆς προόδου τοῦ περιοδικοῦ τύπου, τοὺς ἐνωθέντας νὰ εἰσφέρωσι τὰ φῶτα τῆς πείρας τῶν ἕπερ τοῦ γοήτρου καὶ τῆς χρησιμότητος ἐκείνου ἕπερ ἕπερ καὶ ἐγγενοῦς σκοποῦ. οἷος ὁ τοῦ Συνεδρίου ἡμῶν.

Οἱ Ἀσινεϊθῶντες Σύμβουλοι

Δ. Καλογερόπουλος, Δ. Βρατσῶνος

*

Ἡ Σάσσα Μπερνὰ ἐτίσκειται εἰς τὸ Λονδίνον, ὅπου καίξει τὴν «Λονδρητῶν Βοργίαν», τὴν «βασιλίσσαν Ἐλισαβέτ» καὶ εἰς τὸ νέον ἔργον, τὸ ὁποῖον ἔγραψεν ὁ νῖος τῆς Μανρίκας μὲ τὸν Ἐρῶτον Καίν. Τὸ ἔργον τοῦ νῖου τῆς φέρε τὸν τίτλον «Μία νύχτα Χριστογενέτου» κατὰ τὴν τρομοκρατίαν» καὶ παρῶσι τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὴν τραγωδίαν νὰ καίξη ἐν πρῶσῳτον ἀπὸ τὰ σπλάγγρα τοῦ λαοῦ.

Τὸ Παρισιὸν θεάτρον τῆς καλλιτεχνικοῦς «Ἀγαγένης» προσητοιμάζει μίαν σινεϊθῶνα, ἐν ἔργον τοῦ Κόνα Νιτόλ «Ὁ οἶκος Τέμπερλέν», τὸ ὁποῖον διαδραματιζέται εἰς τὸ ἀγγλικὸν ἀθλητικὸν περιβάλλον τοῦ εἰκοστοῦ ἔτους τοῦ περασμένου αἰῶνος καὶ τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ μεγάλον πλοῦτον διακοσμῶνον καὶ ἐνδυμασιῶν. Εἰς τὸ ἔργον αὐτό, τὸ ὁποῖον ἔχει πολλὰ τὰ ἐκπληκτικὰ, ἕποχοροῦται ὁ ἡθοποῦς Γκιτροὺ νὰ πηδήσῃ ἀπὸ πολὺ ἔπος εἰς τὸ νερό.

Προσηχῶς ἢ Σάσσα Μπερνὰ θὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν καὶ μετὰ μικρὰν διαμονὴν εἰς τὸ Παρίσι θὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν τελευταίαν περιοδείαν τῆς εἰς τὴν βόρειον καὶ τὴν νοτιον Ἀμερικῆν. Δὲ τὴν ἐπάνοδόν τῆς ἐτοιμάζει ἓνα ἔργον ἐκείνου τῶν γνωστοτέρων Γάλλων συγγραφεῶν μ' ἓνα σπουδαιοφανῆ ρόλον διὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς. Κατόπι θὰ καίξη τὸν «Σενιαῖο Πολισνέλλ» τοῦ Ζαμάκοῦ καὶ ἀργότερα τὴν τραγωδίαν τοῦ Τροισιᾶς «Σαβοναρόλα».

*

Ἀπέθανεν εἰς τὸ Λονδίνον ὁ διάσημος πωλητῆς πινάκων Τζαίμς Κρόσι, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα εἶνε γνωστόν εἰς κάθε φιλότεχρον συλλογέα καὶ ἔμπορον καλλιτεχνημάτων. Ἦτο ὁ τελευταῖος τῆς παγκοσμίου φήμης δυναστείας ἐμπόρων καλλιτεχνημάτων, τῆς ὁποίας αἱ πωλήσεις ἔθεταν εἰς κίνησον ὀλόκληρον τὸν πλοῦσιον κόσμον. Ἡ φήμα Κρόσι ἣτις θὰ ἐξακολοιθῆσῃ ἤδη ὑφισταμένη ἰδρῶθη τὸ 1767 ἀπὸ τὸν Σκώττον θαλασοπόρον Τζαίμς Πέρον Κρόσι ὁ ὁποῖος παρήτησε τὴν θάλασσαν ἐκ Σηλοπίας καὶ ἐπροτίμησε νὰ εἰσελθῇ εἰς κατάστημα πωλήσεως εἰκόμων εἰς τὸ Κόβεντγκάρτεν διὰ νὰ δύναιται νὰ μὴν πληροῖον εἰς τὴν ὥραϊαν οὐζυγῶν του.

Ταχῶς ἠροῖεν ἴδιον κατάστημα, χάρις εἰς τὴν φιλοφροσύνην του ἀπέκτησε διακεκομμένην πελατείαν καὶ ὅταν ἀπέθανεν, ἀφήκεν εἰς τὸν νῖόν του ἓνα ἀπὸ τὰ με-

γαλύτερα καταστήματα πωλήσεως καὶ πλειστηριασμοῦν εἰκόμων τοῦ αἰῶτος. Κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας σινηρητῶτο εἰς τὰς ἐβδομαδιαίας πωλήσεις κατὰ Σάββατον μ. μ. εἰς τὰς πωλητέας αἰθούσας τοῦ Κρόσι ἢ ἐκλεκτοτέρα κοινωρία τοῦ Λονδίνου καὶ ἐκεῖ ἔβλεπε κανεὶς ὄχι μόνον τοὺς μεγάλους καλλιτέχνας καὶ φιλολόγους, ἀλλὰ καὶ τοὺς μεγάλους πολιτικοῦς, ὡς τὸν Μπάλφορ, τὸν Ἀσκινῖθ, τὸν Γλάδοττον, τὸν Ρόσμπτερν καὶ πολλοὺς ἄλλους.

*

Κατὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ σινεϊθῶνον ἐν Ρώμῃ ὁ Ἰταλὸς ἕποχορος τῆς Παιδείας ἔπερασε τὸν ὁρατῶν τὸν λόγον διὰ τῶν ἔξης:

«Ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὸ Καπιτόλιον ἐπήρασον ἢ σοφία καὶ τὸ κάλλος. Σήμῳρον φανέται πλέον ἔναος γῶς ὅτι πάντοτε ἀπὸ τὰς δύο πηγᾶς τῆς σκέψεως καὶ τῆς τέχνης τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ρώμης ἀνεφῶρη φῶς καὶ θερμοπυρρὸς δύναμις πλέον ζωηρά διὰ τὴν ἀσινεϊθῶνα σταδιοδρομίαν ἄλλων κατακτηθῶνον, διὰ τῆς καλλιτεχνίας καὶ τοῦ μεγάλου πολιτισμοῦ τῆς Ρώμης».

Ἀπῆνησεν ὁ καθηγητῆς κ. Λάμπρος ἐν ὀνόματι τῶν σινεϊθῶνων.

— Προσηχῶντες εἰς τὰ δύο ἐν Ρώμῃ Ἀσινεϊθῶνα Ἐπιστημονικὰ Συνέδρια ὁ κ. Γ. Λαμπάκης, τὸ Γ' τῆς Ἀρχαιολογίας καὶ τὸ δέκατον τῆς ἱστορίας τῆς Τέχνης, κωλύόμενος δὲ νὰ μεταβῆ ἀπέστειλε τὰς ἔξης ἀνακοινώσεις αὐτοῦ:

Εἰς μὲν τὸ τῆς Ἀρχαιολογίας:
 Α') Τὰ ὀνόματα 560 ἀγογραφοῦν. τῶν πλείστον ἀγνώστον.

Β') Αἱ ἀρχαιότεραι ἐν Ἀθήναις περισοθεταὶ ἀγογραφαὶ καὶ εἰκόνες ἐπὶ πινάκων.

Γ') Μεγάλα ἀνακοινέβειαι, ὡς σήγγηρονι σινηγραφεῖς ἐδημοσίεωσαν περὶ τῆς διαδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν Ἑλλάδι.

Δ') Περὶ διαφόρων μνημείων τῆς Χριστ. Ἀρχαιολογίας καὶ τέχνης.

Εἰς δὲ τὸ τῆς ἱστορίας τῆς τέχνης:
 Α') Περὶ τῆς Βυζαντινῆς καὶ Χριστ. τέχνης, ἀπὸ τῶν ἀρχῶν αὐτῆς μέχρι τοῦ α' αἰῶνος.

Β') Περὶ εἰκόμων ὁμοίων τύπων εὐρισκομένων ἐν Μεγαρίδι καὶ Σικελίᾳ.

Γ') Περὶ τῶν ἔργων μεγάλης συλλογῆς ἀγογραφοῦν γνωστωῦν τε καὶ ἀγνώστον.

*

Ὁ κ. Σπ. Βικῆτος ἐπεράτωσε προσωπογραφίαν τοῦ κ. Σπ. Χαροκόπου, ὡς καὶ ἕτερον προσωπογραφίαν, τοῦ ἀσημῆστον ἱατροῦ Ι. Ζωγιοῦ, κατὰ παραγγελίαν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου.

*

Ὁ ἐκ Καίρου πολυτάλαντος ὁμογενῆς κ. Δημ. Κάσδαγλης, ὅστις παρακολοιθεῖ τὸν στρατὸν τῆς Μακεδονίας δρῶν ἐνεργῶς εἰς τὴν ὑγειονομικὴν ὑπηρεσίαν, θὰ ἰδρῶση ἰδίως δαπάναις μνημείων εἰς τοὺς ἥρωας τοῦ Σαρανταπόρου. θὰ σινηθῇ ἐπὶ λόφου καὶ θὰ ἀναγραφῶν τὰ ὀνόματα τῶν φονευθέντων.

*

Ἀπέθανε νεώτατος ὁ Γάλλος ποιητῆς Ἐρῶτος Μπαρβέλε, κατόπι μαρτυρικοῦς ζωῆς κατὰ τὰ δύο τελευταία ἔτη.

*

Μετὰ τὴν ἐνταῦθα ἐκ Παρισίων ἀφίξιν τῆς ἢ διακεκομμένη ζωογράφος δεσποινῆς Σοφία Λασκαρίδου μετέβη εἰς Ἰθάκην, ἔσθα ἐπὶ μῆνα διατριβήσασα εἰσγάσθη εἰς ἀπεικόνισον διαφόρων τοποθεσιῶν μὲ τὸν λεπτόν καὶ τῶσφ νεωτεριστικὸν χροσιστῆρα τῆς.

Ἡ δεσποινὶς Λασκαρίδου, ἣτις ἀλματικά ἐπετέλεσε

προόδους, ιδρύσασα ἴδιον ἐργαστήριον ἐν Παρισίοις, θὰ παραμείνη ἐνεκα τοῦ πολέμου ἐπὶ τὰς γυναικείας ἐπιχειρήσεις, ἐργαζομένη πάντοτε εἰς τὴν ἐν Καλλιθέῃ ἑλληνικῆς, μεθ' ἧς θὰ ἐπιπέσει εἰς Παρισίους, ἔνθα καὶ θὰ διοργανώσῃ ἕκθεσιν τῶν πολλῶν καὶ ἐκλεκτῶν ἔργων τῆς.

*

Ἐπανήλθεν ἐκ Ρουμανίας ἡ νέα καλλιτέχνης δεσποινίς Ἐλισσάβητ Μαρκέτου—περὶ ἧς εἰλικρῶς συνεγράψατο ἡμεῖς ἐν τῇ «Παναθηναίῳ»—καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Ἀργεντινὴν ἵνα ἐπιπέσει μετὰ τὴν λήξιν τοῦ πολέμου καὶ ἐγκατασταθῇ εἰς Ἀθήνας.

*

Τὸ προσεχὲς ἔτος θὰ διοργανωθῇ Ἐκθεσις φωτογραφικῆς τέχνης εἰς Γάνδην, πρωτοβουλία τῆς Βελγικῆς φωτογραφικῆς Ἐταιρείας.

Ἐπίσης κατὰ τὸ 1913 θὰ γείνη διεθνὴς ἕκθεσις τῆς Γραφικῆς τέχνης εἰς Μόναχον.

Τὸ προσεχὲς ἔτος θὰ γείνων μεγαλοπρεπεῖς ἐορταὶ διὰ τὴν ἐκατονταετηρίδα τῆς γεννήσεως τοῦ Βέρδη.

*

Εἰς Ὄδεον τῆς Δανίας ἐγένοντο τὰ ἀποκαλυπτήρια ἐπιπέσει ἀνδριάντος τοῦ Βασιλέως Χριστιανοῦ, παρόντι τῆς βασιλικῆς τῆς Ἀγγλίας, τῆς Ἀδελφότητος τῆς Ρωσσίας καὶ τῆς Β. οἰκογενείας τῆς Δανίας.

*

Ἐν γενικῇ συνέλευσει τοῦ «Λυκείου τῶν Ἑλλήνων» ἐρρίφθη ἡ γνώμη ὅπως δι' εἰσοφῶν ἀποκλειστικῶς γυναικείων (διατὶ γυναικείων) ἰδρυθῶν οἱ ἀνδριάντες τῶν δύο πρωτογενῶν (ὑποθέτου, Διαδόχου καὶ Βενιζέλου) τῆς ἐνδόξου ἐκατοστίας τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων. Οἰαδήποτε καὶ ἂν εἴη ἡ ἐκβασίς—κατὰ τὸ ἀνακονισθῆναι—τοῦ πολέμου ἡ ἰδέα θὰ πραγματοποιηθῇ. Καὶ εἴη μὲν περὶ τῆς ἡμετέρας «οἰαδήποτε ἡ ἐκβασίς». Βέβαιον ὅμως εἴη ὅτι ἡ ἰδέα, οὕτως διατυπωμένη, δὲν εἴη δυνατὴν νὰ πραγματοποιηθῇ.

*

Ἡ Σουηδικὴ Ἀκαδημία ἀπένευε τὸ μέγα φιλολογικὸν βραβεῖον Νόμπελ εἰς τὸν Γερμανὸν ποιητὴν Γουσταφόν Φρένσον.

*

Ὁ Γάλλος κωμωδιογράφος Λε Φλέρ δημοσιεύει εἰς τὸν «Φυλακὸν» κριτικὴν περὶ τοῦ παρασταθέντος ἐκ νέου εἰς τὴν «Γαλλικὴν Κωμῶδιαν», ὅπου πρὸ ἐτῶν παρουστάθη τὸ πρῶτον, δράματα τοῦ Ἑλλήνου Ἀλεξάνδρου Παράδου «Ἡ νικητὴν Ρώμη». Ἐξάγει τὸ δόγμα ἀποκαλῶν αὐτὸ «ισχυρὰν ἔμπνευσιν, μεγάλην ἐπιπέσει». Ἐκφράζει τὴν ἀπορίαν του διότι ὁ Παράδου δὲν ἔχει εἰς τὸ σύγχρονον θέατρον τὴν ἐμπροσθεν θεῖον. Ὁ Παράδου—κατὰ τὸν κριτικὸν—ἔχει τὸ σπάνιον προσὶν τῆς δραματικῆς φαντασίας. Ἐκθέτει διαρκῶς μεγαλοφρενῆς «θέσεις». Ὁ «Πατριωτικὸς Ὀδύσεος» του εἴη ὑπέροχος κατὰ τὴν ἀξίαν τῆς «Νικητὴν Ρώμης». Ἐπίσης ἐξάγει τὴν ἐπιτυχίαν τῆς «Βασιλικῆς Ἰωάννας».

*

Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία προέβη εἰς ἐκλογὴν δύο νέων Ἀκαδημαϊκῶν. Εἰς τὴν θέσιν τοῦ στρατηγικοῦ Λογικίου ἐξελέξε τὸν στρατηγὸν Ἀνωταί καὶ εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἐρμῶν Ὀδοῦ τὸν Μπουτρου. Ἐνθ' ἦσαν πολλοὶ οἱ ὑποψήφιοι καὶ εἶχον πιθανότητα ὁ Ἀλλά, ὁ Μπουσσόν, ὁ Ζουλιάν καὶ ἄλλοι, ἀφ' ὧν ἐξελέγησαν σχεδὸν πανημφεῖς ὁ στρατηγὸς Ἀνωταί καὶ ὁ φιλόσοφος Μπουτρου. Ὁ πρῶτος εἴη γενναῖος ἀξιωματικός, ὑπηρετήσας εἰς τὴν Μαδαγασκάρην καὶ εἰς τὸ Μαρόκον. Αἱ συγγραμμικαὶ του ἀποσκευαὶ συνίστανται εἰς δύο ἄρθρα, δημοσιευθέντα εἰς τὴν «Ἐπιθεώρησιν τῶν Ἀποκοσμων» καὶ αὐτὰ ἂν ἴσχυρα. Τὸ πρῶτον πραγματεύεται περὶ τοῦ «Ἀποικιακοῦ προσορισμοῦ τοῦ στρατοῦ» καὶ

τὸ δεύτερον περὶ τοῦ «Κοινωνικοῦ ὄλου τοῦ Ἀξιωματικοῦ». Ὁ Αἰμίλιος Μπουτρου δὲν εἴη ἀπὸ τοὺς πολυγραφωτέρους συγγραφεῖς τῆς Γαλλίας. Ὑπῆρξε καθηγητὴς, δημοσιεύσας τὸ 1874 τὰ «Ἐνδεχόμενα τῶν νόμων τῆς Φύσεως». Ἐξέδωκε πρὸς τοὺς τὰ ἐξῆς ἔργα: «Μελέται ἐπὶ τῆς ἱστορίας καὶ τῆς φιλοσοφίας», «Ζητήματα ἠθικῆς καὶ ἐκπαιδεύσεως», «Ἱστορία τῆς φιλοσοφίας» κλπ. Εἰς ὅλα του τὰ ἔργα ὁ Μπουτρου ἀπέκρουσε τὸν ὀλιγαρχικὸν καὶ διεκρίθη τὰ δικαιώματα τῆς γυναικῆς. Αὐτὸς εἴη δημοτικώτατος. Ὅσοι οἱ ἀξιωματικοὶ ἠθοδότησαν ἀνακρίβειαν ἐκ τῶν βιβλίων του.

*

Ὁ διευθυντὴς τῆς «Παναθηναίῳ» ἐδημοσίευσεν τὰς ἐξῆς δύο ἐπιστολάς, τὴν πρῶτην εἰς τὴν «Ἐστία» καὶ τὴν δευτέραν εἰς τὴν «Ἀθήνας».

Βιβλία διὰ τοὺς τραυματίας.

Φίλε κ. Λευθέντά, Ὡραία ἡ ἰδέα τῆς «Ἐστίας» νὰ ἀποσταλῶσι βιβλία εἰς τοὺς τραυματίας, ἀλλὰ καὶ ἐπεὶ ὡραῖοι τεταρταῖοι δὲ ἰδέα παρ' ἡμῶν μόνον, ἀντὶ τῆς ἰδέας. Ἡ προσφορά ἐνὸς καλοῦ βιβλίου εἰς τοὺς τραυματίας, τοὺς καθηλωμένους εἰς ἕνα κρεβάτι, καθ' ἣν στιγμήν οἱ ἀναγωνισταὶ τῶν συνεχίζον τὸ πρὸς τὴν Πατρίδα καθήκον, εἴη μίαν ἀνακούφισιν τῆς θλίψεως ἀναγκαστικῆς ἀσθένειας καὶ μόνησός.

Ἐκτός τῶν 100 ἀντιτύπων τοῦ φιλολογικοῦ Ἡμερολογίου τῆς «Παναθηναίῳ» τοῦ 1912, τὰ ὅποια μετὰ τῆς συνεκδοτικῆς διευθετήσεως τῆς «Ἐστίας». Ἐπιθεωρήσεως ἀπεστειλόμενα εἰς τὴν διὰ τὴν ἰδέαν τῶν τραυματιῶν 30 ἀντίτυπα τῶν Ἀθηνημάτων μου καὶ 200 τεύχη «Παναθηναίῳ» ἐκ τῶν τελευταίων ἐκδοθέντων με ἀυτοτελεῖα περιεχόμενα.

Νομίζω ὅτι καὶ οἱ λοιποὶ συνάδελφοι, ἐκδοτὰ περιοδικῶν καὶ ἡμερολογίων καὶ τόμων διηγημάτων, ἦτοι ἀναγνωσμάτων καταλλήλων, ὡς ποικίλων καὶ ημερολογικῶν, θὰ ἀπεύρουν νὰ ἐφοδιάσουν τὰ νοσοκομεία δι' ἀνάλογον ἀριθμὸν ἀντιτύπων, ἀποθῶ δὲ πῶς ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος Φέξης δὲν ἀπέστειλεν ἀκόμη ἀπὸ τὰς χιλιάδας βιβλίων ἀναγνωσίων, τὰ ὅποια ἔχει συσσωρεύσει εἰς τὰς ἀποθήκας του, μερικὰ ἰδίως ἐκ τῆς Πατριωτικῆς βιβλιοθήκης, τῆς Θεατρικῆς καὶ τῶν ἐκδόσεων τῆς Νεοελληνικῆς φιλολογίας. Διότι ἡ ἀποστολὴ βιβλίων ὑπεράγειν ὁδοῦν θὰ ἀντιτίθητο πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς.

Τὰ ὀνόματα τῶν ὁδῶν.

Φίλε κ. Λευθέντά, Ἀνεκὰθεν ἡ ὀνομασία τῶν Ἀθηναϊκῶν ὁδῶν ἐπῆρξεν ἀντιλήξιν. Κεντικώτατοι ὅδοι εἶχον καὶ ἔχον ἀσημάντα ἢ ἀκατανόητα ὀνόματα, ἐνθ' ἄλλα ὀνόματα τὰ ὅποια συνδέονται μὲ πολιτικῶν ἀναμνήσεις ἢ γεγονότα ὑπέροχα ἢ ἐθνικὰς παραδόσεις παροράθησαν. Τώρα πῶς ἔρχεται νὰ ἐπέχεται ἡ ἐπανόρθωσις, ὅν τῇ γενικῇ Ἀνορθώσει, καὶ εἰς τὰς ὀνομασίας τῶν ὁδῶν εἴη ἐπιβαλλόμενον νὰ ὀνομασθῇ μίαν τῶν μεγαλειότερων ὁδῶν, ὁδὸς Ἀγίας Σοφίας. Ὁ ναὸς τῆς Ἀγίας Σοφίας εἴη τὸ ἱερόν τῶν Ἑλληνικῶν γενεῶν, τὸ κορυφωμα τῶν θούλων, ὁ βωμὸς τῆς Ἑλληνικῆς Ἀδελφότητος, ἡ ὅποια ὄλου ἀναζή. Ὁ κ. Δημαρχος ἔχει τὸν λόγον. Ὑπερθεμιζῶ πρὸς τοὺς τοῖτους ὅτι τὸ ὄνομα Κωνσταντίνου Παλαιολόγου φέρει ὁδὸς στενὴ, ἀκάθαρτος καὶ ἀπόκεντρος. Ἡ ὁδὸς Πατριωτικῆς, ἡ ὅποια ἐνθιμίζει τὸν ἄγαν ποῦ δὲν ἐπατοῦσαν ἴσως, δύνανται νὰ ὀνομασθῇ ὁδὸς Ἀγίας Σοφίας. Ἐκτός ἂν προτιμηθῇ ἡ μὴδὲν σημαίνουσα ὁδὸς Σταδίου».

Ἡ ἀξία τῶν διὰ τῆς πρῶτης ἐπιστολῆς ἀποσταλμένων ἐπὶ τῆς «Παναθηναίῳ» βιβλίων καὶ τευχῶν ἀνέσχεται εἰς 600 δε Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἐπιστολῆς, ὁ κ. Φέξης φιλοτίμως ἀπέστειλε 1,250 ἀντίτυπα ἐκ τῆς «Πατριωτικῆς βιβλιοθήκης» του.

*

Ἡ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε τὴν κοτὴν μεταλλίων παρασημίων ἐξ ἐνὸς μόνου μετάλλου καὶ κοινῶν διὰ πάντας τοὺς ἀντιμετασχόντας τοῦ ἔργου. ἀξιωματικούς καὶ στρατιώτας, τὰ ὅποια θὰ ἀπονεμηθῶσι παρὰ τοῦ Βασιλέως δι' ὀνομαστικῶν ἐγγράφων.

Πρὸς τοῦτο ἐκλήθη ὁ διευθυντὴς τοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου κ. Σβροδῶνος ὅπως ἐπαράλῃ τὴν περὶ ἔργου, σχήματος καὶ τύπου γνώμην αὐτοῦ. Ἡ ὑποβληθεῖσα παρ' αὐτοῦ πρότασις, ἐνεκρίθη ἐπὶ τῆς Κυβερνήσεως ἔχει δ' ὡς ἐξῆς:

Τὰ μετάλλια—μετάλλια θὰ κοπῶν ἐκ αἰθέρου μόνον, ἀνακονισθῶν πρὸς τοῦτο τινῶν τῶν ἐν μάχαις κεντικῶν τῆλεβόλων, θὰ ἔχουσι δὲ σχῆμα μετάλλου, μεγέθους περίπου ταλλήρου, καὶ θὰ ἀνασπῶνται εἰς τὸ στήθος διὰ συναρτῶν ἀργυρῶν πόλης, ἐχούσης σχῆμα πτεροσπῶν κενταύου κατὰ Φεδιακῶν προτύπων.

Ἐπὶ τῆς ὀπισθίας αὐτῶν ὄρου θὰ φέρου ἀνακονιστικῶν ἐπὶ τοῦ πεδίου ἐξηπλομένην κιάδον δάφνης μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΗΕΛΛΑΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΡΟΜΑΧΟΥΣ ΑΥΤΗΣ, ἐνθ' ἡν κεντῶν ἐξωτερικῆν, τὴν καὶ ὁρατὴν κατὰ τὴν ἐξάρτησιν ὄριν αὐτῶν, πληροὶ θωρακισμοὶ ἀντιστοιχίοντα, Φεδιακῆς ἐπίσης τεχνουργίας, Νίκην πτερωτὴν καθήμεν, μετὰ νίκην, ἐπὶ βάθρον, ἐπ' ὅῃ ἡ ἐπιγραφὴ ΓΕΡΟΣ ΑΓΩΝ 1912, ἀπονεμόσα δὲ θαλλοὺς Ὀλυμπιακῆς ἐλαίας (κοτίνου).

Τὰ μετάλλια ταῦτα κοινὰ γινώσκονται τῶν γενναίων πτεροσπῶν μας θὰ φέρουται κατὰ τὰς ἐθνικὰς ἡμῶν ἐορτάς.

Ὁ κ. Σβροδῶνος ἐπέβαλεν ἀπλῶς ἐπιγραφῆμα τοῦ ἔλου καὶ ἐκμαγεία τῶν μνημείων, ἐξ ὧν ἐνεπνεύσθη. Τοῦ προτύπου ἡ ἐκτέλεσις θὰ ἀνατεθῇ πιθανῶς εἰς Ἑλληνα καλλιτέχνην, ἵσως εἰς τὸν κ. Ἰακωβίδην, ἡ δὲ ἐκτέλεσις θὰ δοθῇ εἰς τὸ Νομισματοκολεῖον τῶν Παρισίων, ἐπισπευδομένης τῆς παραγγελίας αὐτῶν καὶ κατασκευῆς, ἵνα ἀπονεμηθῶν ἅμα τῇ λήξει τῆς ἐπισημοποιήσεως.

*

Ὁμογενῆς, ὁ ὅποτος ἐπιμένει νὰ μείνῃ ἀγνωστός παγγηγυλεῖν εἰς τὸν γάστριν κ. Θ. Θεομύτικον τὴν προτομὴν τοῦ Χαρολίου Τοικοῦλη μαμαρῶν.

*

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ

ΠΡΟ ἐτῶν ἔγκριτοι δέσπονται τῶν Ἀθηναίων ἴδρυσαν Παρθεναγωγεῖον πρὸς πλήρωσιν ὄλων τῶν ἀναγκῶν ἠθοπλαστικῆς καὶ ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως, τὸ Πρῶτον. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς λειτουργίας του ἐδικαίωσε τὸν τίτλον αὐτόν. Ἀλλ' ἡ Σχολὴ αὕτη ἤχη εἰς ἐπίζηλον σημεῖον ἀκμῆς. ἀφ' ὅτου ἀνέλαβε τὴν διευθύνσιν καὶ εἶτα τὴν ἰδιοκτησίαν ἡ βέκτις καὶ διακεκριμένη παιδαγωγὸς κυρία Ἄννα Τριανταφυλλίδου, ὑπὸ τὴν δεξιωτάτην ἡγεσίαν τῆς ὀποιᾶς τὸ ἴδρυμα ἀπέβη ἀληθινὸν ἐγκαλλώπισμα τῆς γυναικείας ἐκπαιδεύσεως ἐν Ἀνατολῇ.

Ἐυρύτατης μορφώσεως, ὑπερόχου ἠθους καὶ πολυτίμου πείρας εὐμοιροῦσα ἡ Διευθύντρια αὐτοῦ, βοηθουμένη ὑπὸ ἐφαμίλλου ἀδελφῆς, κατέστησε τὸ Παρθεναγωγεῖον τῆς οἰκογενείαν μάλλον ἢ σχολεῖον. Ἀπέβλεψεν εἰς τὴν θεωρητικὴν ἀφ' ἐνὸς μέρφωσιν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτάτων παιδαγωγικῶν ἀρχῶν καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν ἐφαρμογὴν πρακτικῶν γνώσεων, ἀπαραιτήτων εἰς τὸν καθ' ἡμέραν βίον. Ἀρμονικῶς συνδυασμὸς φιλολογικῆς ἀναπτυξέως καὶ οἰκοκυρόσυνης. Τὰ ἐγκυκλοπαιδικὰ μαθήματα—ὡς καὶ τὰ

Ὁ διακεκομμένος γλύπτης κ. Γ. Μπουδῶνος ἐργάζεται διὰ τὸ μνημεῖον τοῦ ἀειμνήστου φιλόλογου Κόντου—ἐν ὑπόβαθρον καὶ ἐν αὐτῷ ἐν ἀνοικτῶν τόφων μὲ μίαν Σφῆρα κρατοῦσαν ἀρχαῖον λῆθρον καὶ κλαίονσαν. Ὑπερῶνο ἐννοῦται μαμαρῶν στήλη, εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας ἐπάσχει ἡ πατριωτικὴ μοσχὴ τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ.

Ἐπίσης ἐργάζεται καὶ διὰ τὸ μνημεῖον Θεομογιάννη, ὅπου θὰ στηθῇ ἐν Ναυπλίῳ. Ἔργον μέγα, μὲ ἔξ προτομῆς καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἀναγνώφους τὰς μοσχὰς δύο γερότων ἀρχηγῶν τῆς οἰκογενείας.

Τρίτην παραγγελίαν ἔλαβεν ὁ κ. Μπουδῶνος διὰ τὸν τῶν τῶν Παναθηναίων εἰς Τραπεζοῦντα.

*

Εἰς τὸ Κακοσάλειον, χωρίον τῆς Ἀττικῆς, ἀπέθανε μετὰ μακρῶν ποινῶν τὸν ὄλον ὁ Β. Βακαρέλης, ὁ ἀριστος βαρῆτος τοῦ Ἑλλ. μελοδράματος, ἐκ τῶν ἀρχαιότερων καὶ ἐκλεκτοτέρων μελῶν αὐτοῦ.

*

Ἐν Πετροπόλει τῇ 21 Ὀκτωβρίου ἐδόθη μεγάλη μοναχὴ στανία ἐπὶ τῶν Βαλκανικῶν ὁπῶν. Παρίστατο 12,000 θεατῶν, οἵτινες ἔβραλλον τῶν ἑλληνικῶν ἔμῶν, τὸ τέλος τοῦ ὁποῖου ἐκάλεσαν παρατεταμένα χειροκροτήματα.

*

Ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρεία κατήρτισεν ἐπιτροπὴν ἐκ τοῦ Παν. Μητροπολίτου Ἀθηναίων καὶ τῶν κ. κ. Μιστριώτου, Ζαῖτη πορτάνεως καὶ Ἐνταξίου ἐποδιοικητοῦ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, πρὸς συλλογὴν ἐργῶν διὰ τὴν ἀνεγερσιν ἀνδριάντος εἰς τὴν Α. Υ. τῶν Ἀλύδων.

*

Ἐπιτροπὴ συνεστήθη ὅπως ἀνεγερθῇ ἀνδριάς τοῦ Χριστοφοροῦ Κολόμβου ἐν Κωνσταντινῶν. Ἡ πρωτοβουλία ἀνήκει εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Ἀγίας Μαρίνης, τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυψεν ὁ Κολόμβος πρῶτην, τῇ 1492.

Ἄννα Τριανταφυλλίδου

Μαθήτριάς ράπτουνται

Μαθήτριάς χορεύονται

των ξένων γλωσσών διδάσκονται εὐμεθόδως παρ' ἱκανωτάτου προσωπικοῦ, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ οἰκιακὴ οἰκονομία—μαγειρικὴ, ραπτικὴ, πιλοπούα κ.λ.π. Τὴν διδασκαλίαν τούτων ποικίλλει ἡ ἀσκήσις τοῦ σώματος καὶ ἡ ψυχαγωγία, διὰ τῆς γυμναστικῆς, τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ ἄσματος.

Εἶνε ἀξιοθαύμαστος ὄντως ἡ διδακτικὴ μέθοδος τὴν ἐξετίμησαν ὅσοι ἠτύχησαν νὰ παρακολουθήσουν τὸν τρόπον καθ' ὃν ἀκόπως καὶ εὐαρέστως μανθάνουν αἱ μαθήτριάς φυσικὴν ἱστορίαν λ.χ. ἡ γεωγραφίαν. Ἀπὸ ξηρῶν μαθημάτων μεταβάλλονται εἰς ψυχαγωγικὰ καὶ καλλιτεχνικά. Βάσις τῆς ἐν γένει μορφώσεως εἶνε ὁ ἐθνισμός. Ἐθνικὴ κατήχησις διδάσκεται ἀπὸ

των μικρῶν ἐτι τάξεων. Μανθάνουν οὕτω αἱ μαθήτριάς νὰ ἀγαποῦν τὴν Πατρίδα καὶ νὰ τὴν οραματίζονται ἐνδοξὸν καὶ μεγάλῃ. Αἱ τελευταῖαι πολεμικαὶ περιστάσεις ἔδωσαν ἀφορμὴν ὥστε νὰ ἀναδειχθῇ ὁ μέγας πατριωτισμὸς τῆς Διευθύνσεως. Τὸ «Πρότυπον Παρθεναγωγείου» ἔσχε τὴν εὐτυχὴ καὶ εὐγενῆ ιδέαν τῆς διὰ τῶν μικρῶν μαθητριάων παροχῆς εὐχαριστήσεων εἰς τὰ μικρὰ παιδιὰ τῶν ἀπόρων ἐπιστράτων. Δι' εὐγλωττίου καὶ στοργικῆς ἐκκλήσεως ἡ κ. Ἄννα Τριανταφυλλίδου προέτεινε ὅπως ἐκάστη μαθήτριάς ρίπτει ἐν πεντάλεπτον κάθε πρωὶ εἰς τὸν κουμπάρῳ, ἵνα ἀγοράζονται παιγνίδια, γλυκίσματα, ὄπωρικά, βιβλία, τετραδία διὰ τὰ ἀτυχή παιδάκια, τὰ ὅποια ἔνεκα τῆς εἰς τὸ πόλεμον ἀπουσίας τοῦ πατρὸς ἐστερήθησαν αὐτῶν. Εἶνε διπλὸν τὸ ὄφελος. Ἡ παρεχομένη εἰς τὰ ἄπορα ἀνακούφισις ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ἀγαθοεργία εἰς ἣν συνειθείζουσι αἱ εὐποροὶ μαθήτριάς, διανέμουσαι αἱ ἴδιαι τὰ δῶρα καὶ ἀντιλαμβάνομεναι ἀπτότερον τῆς δυστυχίας καὶ τῆς ἀνάγκης ἅμα ὅπως τὴν ἀνακουφίζουσι. Ἡ πρότασις τῆς κ. Τριανταφυλλίδου ἦτις ἐνεσωματώθη εἰς τὸν Σύνδεσμον «Σταγὸν δρόσου» ἔσχε μεγάλῃν ἐπιτυχίαν.

Μαθήτριάς παίζονται

Εἰς τὸ Πρότυπον Παρθεναγωγείου ἐφοίτησαν ὅλαι σχεδὸν αἱ διακεκριμένα ἐν τῇ ἀνωτέρῳ κοινωνίᾳ νεαραὶ δέσποιναι ὡς καὶ αἱ κρῶστοτεραι εἰς τὸν πνευματικὸν γόσσον δεσποινίδες. Καὶ ἡ διάκρισις αὐτῆ προέρχεται ὄχι τὸσον ἀπὸ τὴν πλοῦτον, ὅσον ἀπὸ τὴν περικοσμοῦσαν αὐτὰς ἐκλεκτὴν μόρφωσιν, ἡ ὅποια ὀφείλεται εἰς τὸ «Πρότυπον Παρθεναγωγείου».

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ἐνεκα τῆς ἐπιστρατεύσεως διεκόπησαν αἱ ὑπὸ τοῦ Γερμανικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου διενεργούμεναι ἐν Τίρυνθι ἀνασκαφαί.

Αἱ ἀνασκαφαὶ αὗται ἀπέβλεπον εἰς τὴν ἔρευναν τῶν λειψάνων τῆς παλαιότερας προμηκοναϊκῆς ἐποχῆς τῆς Τίρυνθος, τῆς ὁποίας ἡ ὑπαρξίς εἶχε βεβαιωθῆ διὰ τῶν προηγουμένων ἀνασκαφῶν. Ἡ ἔρευνα ἦτο δυσκολωτάτη. Κάτωθεν τῶν Μηκοναϊκῶν Ἀνακτορῶν, ὡς ἀνηγγελάμεν, ἀνεκαλύφθη μέρος μεγίστου οἰκηματος, τοῦ ὁποίου τὸ διάγραμμα εἶνε στρογγύλον. Ἡ διάμετρος τοῦ πρωτοφανοῦς τούτου κτιρίου εἶνε 28 περίπου μέτρων. Ὁ ἐξωτερικὸς αὐτοῦ τοίχος εἶνε κατὰ τὸ κατώτερον μέρος ἐκτισμένος διὰ λίθων, ἀνωτέρω δ' αὐτῶν διὰ πλίνθων. Οἰκία ἔχουσα τὴν βάσιν στρογγύλην πρὸς τὴν φορᾶν ἀνακαλύπτεται, διότι μέχρι τοῦδε εἶχον εὐρεθῆ ἐν Ὀρχομενῷ τῆς Βοιωτίας, ἐν Κρήτῃ καὶ ἀλλοῦ, ἐν προμηκοναϊκοῖς συνοικισμοῖς, οἰκίαι ἔχουσαι ἐλλειψοειδῆ, οὐκ δὲ τελείως στρογγύλην βάσιν. Οὕτω ἐξηγεῖται ἴσως καὶ ἡ προέλευσις τῶν θολωτῶν Μηκοναϊκῶν τάφων, οἵτινες ὁμοίως ἔχουσι στρογγύλην βάσιν.

— Κατὰ τὰς ἐν Ἀργεὶ ἀνασκαφὰς τῆς Ὀλλανδικῆς ἀρχ. σχολῆς, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Βόλγκραφ ἀνεσκαφῆ καὶ μήκους 32 μέτρων. Τὰ θεμέλια καὶ πλείστα τμήματα τῆς βάσεως τοῦ διατηροῦνται, εὐρέθῃ δὲ καὶ θρυμματισμένον ἀγάλμα θεᾶς, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα νὰ καθορισθῇ, μόλις συγκαλληθοῦν τὰ τεμάχια. Αἱ ἀνασκαφαὶ ἔα ἐξακολουθήσουσι.

— Ἐν Θέρμῳ παρὰ τὸν ναὸν τοῦ Θεομίτου Ἀπόλλωνος εὐρέθη χαλκοῦν ἀγάλματιον τοῦ 1,000 ἔτους π. Χ. καλῆς τέχνης, περιστῶν Θεὸν ὑψοῦντα τὴν δεξιὰν ὀπλισμένῳ. Ἡ ἀνεύρεσις αὐτῆ συμπεσοῦσα μετὰ τὴν εὐρεσιν τῆς Νίκης τῶν Δελφῶν κατὰ τὰς πολεμικὰς ἡμῶν ἐπιτυχίας, ἐκρίθη ὡς ἄριστος οἰωνός.

— Ὁ ἐταῖρος τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς κ. Ανεκου, ἀνήγγειλε τὴν εὐρεσιν ἐν Δῆλῳ θαυμασίας χαλκῆς κεφαλῆς, ἀγάλματος φυσικοῦ μεγέθους. Ἡ κεφαλὴ εἰκονίζει ἄνδρα μέσης ἡλικίας, ἀγένειον ἐντελὸς, μετὰ ἀρὰ χαρακτηριστικὰ καὶ ἔκφρασις προσώπου ἐπιβλητικωτάτη. Τὴν κόμην ἔχει βραχεῖαν καὶ οὐλῃν, διατεταγμένην εἰς μικροὺς κοχλιοειδεῖς πλοκάμους, ὅπως ἡ τοῦ Ἐρῆου τῶν Ἀντικυθῆρων. Τὸ μέτωπον ἀλακκοῦσιν ἐλαφραὶ ρυτίδες ὑπεράνω πυκνῶν ὄφρων. Ἄλλ' ὅτι προσοῖδε εἰς τὴν κεφαλὴν ἔκφρασιν καὶ ζωὴν, εἶνε οἱ ὀφθαλμοί. Διατηρηθέντες ἀλώβητοι, ὡς οἱ τοῦ Ἐρῆου, καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς ὕλης κατεσκευασμένοι (ἐκ λίθου λευκοῦ διὰ τὸν βολβὸν καὶ καφευροῦ διὰ τὴν κόρην) ἀποδίδουσι τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ εἰκονιζομένου τόσον ζωηρῶς, ὥστε νὰ νομίζῃ τις ὅτι ἀτενίζει ζῶσαν μορφήν. Αἱ λεπτομέρειαι πᾶσαι τοῦ προσώπου, μέχρι καὶ τῆς ἐνδείξεως τῶν βλεφαρίδων, τεχνικώτατα καὶ φυσικώτατα ἐπεξεργασμένα, μαρτυροῦσι δεξιωτάτον καλλιτέχνῃν τῶν καλῶν ἐτι χρόνων τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης. Τίς ὁ εἰκονιζόμενος, εἶνε δίσκολον νὰ γνωσθῇ πάντως ὅμως, ἐὰν ληρῆθῇ ὑπ' ὄψιν ὁ τόπος τῆς εὐρέσεως αὐτοῦ (ἡ παλαιότερα ἐν Δῆλῳ) καὶ τὸ ἄδρον τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου, δὲν ὁ ἀπομακρυνθῆ τις τῆς ἀληθείας ἰσχυρίζομενος ὅτι πρόκειται περὶ ἀθλητοῦ, παλαιστοῦ πιθανῶς, νικῆσαντος εἰς τοὺς ἐν Δῆλῳ ἀγῶνας.

Ὡς γνωστὸν, καὶ πρὸ ἐτῶν τινῶν ἀνευρέθη ἐν Δῆλῳ ἀγάλμα ἀθλητοῦ μακρόκρινον, ἀποκείμενον ἐν τῷ ἐνταῦθα Ἐθνικῷ Ἀρχαιολογικῷ Μουσείῳ.

— Τὸ 1^{ον} Διεθνὲς Ἀρχαιολογικὸν Συνέδριον, διαρκέσαν περὶ τὰς 15 ἡμέρας, ἔληξε.

Τὸ Δ' ἀπεφασίσθη νὰ συνέλθῃ τῷ 1915 ἐν Ἀλγερίᾳ. Μετέσταν οἱ κ. κ. Π. Καββαδίας, Σ. Λάμπρος, Ν. Πολίτης, Γ. Δέρβος, Ν. Μπαλᾶνος, Σ. Παπαγεωργίου καὶ ἄλλοι, οἵτινες καὶ διαφόρους ἀνακοινώσεις ἔκαναν εἰς τὸ Συνέδριον.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Τὸ «Βυθὸν Τριαντάφυλλο» τοῦ κ. Πλάτωνος Ροδοκανάκη, διὰ τὸ ὅποιον τόσος ἀπὸ καιροῦ εἶχε γένει λόγος εἰς τοὺς φιλολογικῶς κύκλους, ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς ὑπὸ τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου Γ. Φέξῃ εἰς κομψοτυπωμένον τόμον, μᾶλλον ἀπόσπασμα με ἀρχαίας ἀπὸ τὸ ἀρχικὸν ἔργον. Μαζὶ με αὐτὸ ἐμφανίζονται ἔνδεκα ἀνεκδότα διηγήματα τοῦ ἴδιου συγγραφέως, τὰ εἰς:

- «Θυρανίτσα», «Ἰουλία», «Ἡ κυρία Ἐλένη», «Φρόσω», «Ἡ κυράδες», «Νησιώτικὴ ἀγάπη», «Κλεοπάτρας θάνατος», «Ξενοῦλα», «Ὁ διωγμένος», «Ἡ Ἀρπίστρα», «Στιράρχης».

Τόσον εἰς τὸ «Βυθὸν Τριαντάφυλλο»,—τὸ ὅποιον εἶνε μία παθητικὴ τραγικὴ περιπέτεια—ὅσον καὶ εἰς τὰ ἄλλα συνεκδοθέντα, σύντομα τὰ πλείστα, διηγήματα ἐκδηλοῦται ἡ αἰσθητικὴ ταχνοτροπία τοῦ κ. Ροδοκανάκη, ἡ ὁποία ἐσημειώθη εἰς τὸ «Φλογισμένον Ράσο» καὶ τὸν «Θρίαμβόν» του. Ἡ πρωτοτυπία τοῦ ὄφους καὶ ὁ λυρισμὸς ἀποδεικνύουν τὸν συγγραφέα ἔχοντα ἀδρὸν τάλαντον.

Περὶ ἀλλήλους διάλογος τοῦ Πλάτωνος, ὁ πλουσιώτερος ἴσως εἰς τεχνικὴν σύνθεσιν, τοιμηρότατος δὲ εἰς φιλοσοφικὰ συμπεράσματα περὶ ἔρωτος εἶνε τὸ «Συμῶδιον». Ἐπ' ευκαιρίᾳ νίκης τοῦ ποιητοῦ Ἀγάθωνος γίνεται συμπόσιον, ὅπου οἱ συνδαιτυμόνες ἐκφράζουσι ἕκαστος ἴδιαν γνώμην περὶ ἔρωτος. Τελευταῖος ὁ Σωκράτης ἀφηγούμενος διάλογον μετὰ τὴν φίλην του Διοτίμαν καὶ περιλαμβάνων τὸν ὑψηλοῦ μυστικισμοῦ μῦθον περὶ γενέσεως τοῦ ἔρωτος, παρουσιάζει τὸν ἐρωτικὸν πόθον ὡς φιλοσοφικὴν ἔφεσιν, τᾶσιν πρὸς εὐδαιμονίαν καὶ ἀθανάσιαν. Ἀργὰ παρουσιάζεται μεθῶν ὁ Ἀλκιβιάδης μοναδικὸν καλλιτεχνικὸν εἶρημα πρὸς ἀνάδειξιν τῆς νηφαλιότητος τοῦ Σωκράτους, καὶ τέλος ἐοθινὴ εἰσβολὴ κομραστῶν—ἐμφανίσις συμβολικῆς τῆς ὑλικότητος τοῦ κόσμου—τερματίζει τὸν διάλογον. Ἡ μετάφρασις, εἰς ὀραίαν ἁμαλὴν καθαιρεύουσαν, ὑ' ἐμμετρήθῃ ἐρμηνευτικὸν πρόλογον, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Κουντουριώτου ἐξεδόθη εἰς τὸν Βιβλιοθηκῆν Φέξῃ Ἀρχαίων Ἑλλήνων Συγγραφέων.

«Πλούτος» ἡ γενικωτέρου θέματος καὶ παρασκευωτέρα κωμῳδία τοῦ Ἀριστοφάνους. Γέρον ἐνάρετος καὶ πτωχός, συμμορφούμενος μετὰ χρισμόν, συναντᾷ τὸν Πλούτον, τυφλόν. Θεραπεύσας αὐτὸν πλουτεῖ ὡς καὶ ἄλλοι ἐνάρετοι, διότι ἀπεκατέστη τότε ἡ πρέπουσα τάξις καὶ ἐπαύσαν ἡ ἐπιχράτης τῆς ἀνηλικότητος, ἡ προκίψασα πρὶν ἐκ τῆς τυφλώσεως τοῦ Πλούτου. Ἡ πλοκὴ διαπνέεται ὑπὸ δριμυτάτης σατύρας τοῦ τότε κοινωνικοῦ βίου. Μετάφρασις Μ. Αὐγέρη.—Βιβλιοθηκῆ Γ. Φέξῃ.

«Ἀντιγόνη» τοῦ Σοφοκλέους. Παρουσιάζει ἀντίμαχα τὸν φυσικὸν νόμον—τοῦ αἵματος τὴν φωνήν—πρὸς τὸν κοινωνικὸν νόμον ποῦ ἐπικρατεῖ μὲν καὶ συντριβεί δ' ἀ τοῦ θανάτου τῆς Ἀντιγόνης, δὲν ἰσχύει ὅμως νὰ ταπεινώσῃ τὴν εὐγένειαν τοῦ φυσικοῦ τῆς στοργῆς νόμου. Μετάφρασις, ἀποδίδουσα ζωντανὸν τὸ πρωτότυπον, ἁρμονικὴ ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Χρηστομάνου. Ἐκδόσις Γ. Φέξῃ.

«Ἱστορία τῆς Σάμου» ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τοῦ 1834 ὑπὸ τοῦ ἐν Βαθεῖ τῆς Σάμου καθηγητοῦ καὶ διευθυντοῦ τοῦ «Αἰγαίου» κ. Ἰω. Βακιογιάνη. Τὸ βιβλίον γεγραμμένον με σαφῆνται περιλαμβάνει τὴν ἱστορίαν τῆς νήσου Σάμου κατὰ τὴν περιόδον τῶν μυθικῶν χρόνων, τῆς Μακεδονικῆς ἐπο-

χης, της Ρωμαϊκής κυριαρχίας, της ερημώσεως της Σάμου, της επανάστασεως του 1821, των ετών από 1821 μέχρι 1834 και των συγγρόνων ημερών. Διά της ιστορίας της Σάμου του κ. Βακίριζή, αποκτώντες βιβλίον επίκαιρότατον και χρησιμώτατον, οδηγόν τελειότατον προς μελέτην των κατά την νήσον, ήτις επί' εσχάτων απησχόλησε ζωηρότατα το κοινόν ενδιαφέρον.

*

Νεώτατος αλλά πλήρης ζωής, ο κ. Φιλοκλήτης Οικονομίδης, διπλωματούχος του 'Ωδείου 'Αθηνών, διδάσκων εν αὐτῷ θεωρίαν καὶ Ἀρμονίαν, συνέγραψεν έκτενές ἔργον, τὴν «**Θεωρίαν τῆς Μουσικῆς**». Το βιβλίον, ἀναγκαιότατον βοήθημα διὰ τοὺς μαθητὰς τοῦ 'Ωδείου, εἶνε εὐμεθόδως συντεταγμένον μετ' ἀσκήσεων, αἵτινες διευκολύνουσι τὰ μέγιστα τὴν κατανόησιν τῶν κανόνων τῆς θεωρίας. Ὁ συγγραφεὺς κατορθώνει νὰ εἶνε σαφὴς καὶ εὐληπτός, ἐκ τῆς συγγραφῆς του ἂν ἐννοεῖ τις πόσον καρποφόρος εἶνε ἡ διδασκαλία του, καὶ ὑπὸ ποίου ζήλου ἐμπνέεται, ἀφοῦ ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ ἀπεδείχθη, ὅτι μόνον διδάσκαλος ἀριστός, ἀλλὰ καὶ συγγραφεὺς δοκιμώτατος. Ἡ Διεύθυνσις τοῦ 'Ωδείου ἀναγνωρίσασα τὴν ἀξίαν τοῦ ἔργου ἐπέκρινε τὴν εἰσαγωγὴν του εἰς τὸ 'Ωδεῖον πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν. Πωλεῖται εἰς τὸ Μουσικόν κατάστημα τοῦ κ. κ. Μυστακίδου—Ρύσταθιάδου—Μακρῆ, οἵτινες καὶ ἐξέδωκαν τὸ χρησιμώτατον ἔργον.

*

«**Τραγοῖδια τῆς Ἀγάπης**». Φυλλάδιον ἐξ ἑνὸς τυπογραφικοῦ φύλλου, ὑπὸ Ἀγγέλου Φαῖδρα. Μερικὰ ἐκ τῶν ἀληθοστίμων—εὐτυχῶς—ποιημάτων τοῦ κ. Φαῖδρα εἶνε φαεινὰ, χάρις εἰς τὴν ἀτεχνον αἰσθηματολογίαν. Τὸ πρωτότυπον τῆς συλλογῆς εἶνε ὅτι ἕκαστον ποίημα φέρει καὶ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ποιητοῦ. Τοιοῦτοτρόπως ἀναπληροῦται ἡ ἄλλειψις νόμου περὶ πνευματικῆς ἰδιοκτησίας.

*

Γρηγ. Παπαμιχαὴλ Μάξιμος ὁ Ἕλληνας. Συνεχίζων τὰς τόσον διαφωτιστικὰς ἔκκλησιαστικὰς μελέτας του ὁ ἀκάματος διευθυντὴς τοῦ «Ἐκκλ. Φάρου» ἐξέδωκε βιογραφίαν τοῦ ἐν Ρωσσίᾳ ζήσαντος Ἑλλήνου μοναχοῦ Μάξιμου, περὶ οὗ ἐλάχιστα ἦσαν γνωστά, ἰδίως διότι πᾶσαι αἱ περισεβήσαι συγγραφαὶ του εἶνε γεγραμμέναι σλαβωνιστί.

*

Ὁ κ. **Α. Μαρκελλος**, ὅστις ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον ἐξέδιδε τὸν «Κοινωνιστὸν», ἐπιδιώκει τὴν διάδοσιν τῶν σοσιαλιστικῶν ἀρχῶν διὰ παντός τρόπου δημοσιεύματος. Καὶ τὸ διήγημα τὸ ἐχειρίσθη πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, ἀλλὰ χάρις τῷ παρατόθῳ καὶ τὴν φιλολογικῇ μορφῇ. Τὰ «**Διηγήματα τῆς Βόχας**»—παρὰ τὸ κακόηχον ὄνομα, τὸ ὅποιον ἐν τοῖς τοῖς εἶνε ὄνομα χωρίου—εἶνε σειρά διηγημάτων ἐμπνευσμένων ἀπὸ τὴν δυστυχίαν τῶν ἐργατῶν τῆς γῆς σκοποῦν νὰ περιγράψουν τὴν δουλείαν τῶν ἀπέναντι τοῦ κεφαλαίου, ὡς ἐναργέστατα καταφαίνεται ἰδίως ἐκ τῶν «Κακομοιραίων», τῶν ὅπιων ραγδαία ἐπέρχεται ἡ καταστροφή. Τὰ διηγήματα τοῦ κ. Μαρκελλοῦ εἶνε γραμμένα με πολλὴν δῖναμιν καὶ τέχνην καὶ εἰς ἀπλὴν ζωντανὴν γλῶσσαν, ἀνάλογον τοῦ θέματος, εἶνε δὲ εἰκονογραφημένα ὑπὸ τοῦ ἐρασιτέχνου κ. Ν. Καλογεροπούλου.

*

Ὁ ἐν Πάδοβῳ ἔγκριτος Ἑλληνοστῆς κ. **Camillo Cessi** ἐξέδωκε τὸ τρίτον μέρος τῆς περὶ τοῦ ποιητοῦ **Αἰμητριῶν Παπαρηγοπούλου** μακρᾶς ἀναλυτικῆς αὐτοῦ μελέτης. Εἰς τὸ ἐκδοθὲν τεύχος γράφει εἰδικῶς περὶ τῆς «**Ἀγορᾶς**».

*

Ἐπικαιρῶς μετὰ τὴν πολεμικὴν δεξιὴν ἐκυκλοφόρησαν «**Τ' Ἀξέχαστα**» ἀναμνήσεις ἀρηρηματικαὶ τοῦ Ἑλ-

ληνοπολεμικοῦ πολέμου τοῦ 1897. Συγγραφεὺς εἶνε ὁ γνωστός διὰ τὴν ρεαλιστικὴν περιγραφικότητα χρονογράφος κ. **Ε. Εὐσταθιάδης** (Ἐψίλον). Ἐπισόδια τοῦ ἀτυχοῦς πολέμου ἀπεικονίζονται παραστατικώτατα, μετὰ παλαιὴν ἐκφρασιν.

Ὁ συγγραφεὺς μετέσχε αὐτοῦ καὶ ὅ,τι περιγράφει προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀτομικὴν του ἐντύπωσιν. Κυριαρχεῖ ἐν αἰσθημα λύπη, ἀπογοητεύσεως, ἡττης—οἱ καρποὶ τοῦ 1897. Εὐτυχῶς ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐγράφησαν αἱ ἐντυπώσεις αὐταὶ μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς περισυλλογῆς καὶ ἐκδόσεως τῶν ἐμεισολάβησεν ἱκανὸν διάστημα καὶ σήμερον δεῖ εἶδον τὸ φῶς, κατὰ σύμπτωσιν ἡ δόξα ἀλλάξει τὰ Ἑλληνικὰ ὄπλα καὶ ἡ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ἐντύπωσις μεταβάλλεται ἀπὸ τὴν ἐπιβεβῶσαν περιφανὴ ἱκανοποίησιν.

*

Ὁ κ. **Κ. Φοιλλῆρος** ἐξέδωκε μετὰφρασιν τοῦ «**Ἄδυτου ἀδύτου**» τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μετὰ μελέτης εἰσαγωγικῆς, ἀμρότερα εἰ, μαλλιαρῆ ἀπόφρονον διακωμωδοῦσαν τὸ ὑπέροχον ἄσμα.

*

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Ἐξεδόθησαν δύο τεύχη τῆς **Ἰταλικῆς διεθνοῦς βιβλιογραφικῆς ἐπιθεωρήσεως** τῆς νεωτέρας φιλολογίας, ἐξ 170 σελίδων. Εἰς τὸ Ἑλλ. τεύχος ἀναφέρονται ἰσχυρῶς τὰ κυριώτερα περιεχόμενα τῶν τευχῶν τῆς τελευταίας ἐξαμηνίας τῆς «Πανακοθῆνης».

*

ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις «**Ἐθνικῆς Πολιτικῆς Ἐταιρείας**» ἤρξατο ἐκιδόμενη ἑβδομαδιαία ἐφημερίς, ὑπὸ τὸν τίτλον «**Ἐνωθις**». Τὸ δημοσίευμα τοῦτο ἔσται ὄργανον τῶν πατριωτικῶν σκοπῶν τῆς Ἐταιρείας, θὰ συγκεντρῶν δὲ ἐκλεκτὴν συνεργασίαν, κυρίως ἐθνολογικὴν καὶ πολιτικαὴν. Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῆς συντάξεως καὶ ἐκδόσεως τῆς «Ἐνωθις» ἐξελέγησαν αἱ κ. κ. **Α. Ἀρβανίτης** πρόεδρος τοῦ Μακεδονικοῦ Συλλόγου, **Σ. Δουκάκης** πρῶτον γυμνασιάρχης, **Κ. Πλιόπουλος** φιλόλογος καὶ γεν. γραμματεὺς τῆς «Ἐ. Πολ. Ἐταιρείας», **Δ. Καλογερόπουλος** διευθυντὴς τῆς «Πανακοθῆνης», καὶ **Μ. Χρυσόβος** γαρτογράφος, πάντες μέλη τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς Ἐταιρείας. Συνδρομὴ ἑτησίαν μόνον 2 δραχμῶν εὐρυτέρας διαδόσεως τῶν ἀρχῶν τῆς Ἐταιρείας. Συνδρομητὰ ἐγγράφονται παρ' ἡμῶν.

*

ΑΓΓΕΛΛΟΝΤΑΙ

Ἀπὸ τῆς 20 Νοεμβρίου ἄρχεται ἡ ἐκδοσις ἐν Λονδίνο ἑβδομαδιαίας ἐφημερίδος, ὑπὸ τὸν τίτλον «**Ἠχώ τοῦ Λονδίνου**». Σκοπός, ἡ συζήτησις τῶν πολιτικῶν καὶ οικονομολογικῶν ζητημάτων τῆς Ἰγγλίας Ἀνατολῆς.

*

Ἀγγέλλεται ὑπὸ τοῦ κ. **Σ. Λάμπρου** ἡ ἐκδοσις ὑπὸ τὸν τίτλον «**Παλαιολόγια καὶ Πελοποννησιακά**», πολυτόμου σειράς τῶν εἰς τοὺς τελευταίους Παλαιολόγους καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τοὺς χρόνους ἰδίᾳ τοῦ δεσποτάτου, ἀναφερομένων ἀνεκδότων πηγῶν, καὶ ἐξ ὑπερεκατὸν Βιβλιοθηκῶν καὶ ἀρχείων Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως συναπεκόμισαι.

Δεσποινίς, τέως διευθύντρια παρθενωγείου, μετὰ ἀρίστια σπουδασίς, ζητεῖ παραδόσεις ἢ γοαρικὴν λογασίαν. Ὅδὸς **Αναβατηροῦ 10**.

Παρακαλοῦνται οἱ καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τοῦ δωδεκάτου ἔτους, ὅπως εὐχρεστηθῶσι καὶ ἀποστείλωσιν αὐτὴν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Πανακοθῆνης» ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.